Els Cucs Jups

d’en Qux Jupz (traduït per C. Reig)

Era pel carrer i vaig veure-hi una senyoreta de bon veure i encar de millor heure i li vaig dir: I’m feeling celery! (És que mentalment havia traduït 'appy per api, pobrissó.) Em va guaitar com si era un boig perillós, la capdecony.

(Mes què hauries fet tu, n’Indíbil, cas que fores estat femella i un paio carallot com tu se t’atansava de trascantó i t’etzibava qualque bestiada així...?)

(Tens raó, en Mandoni. Em fotia aital llambrec que era com un tret entre els ulls d’orba ans crua obsidiana!)

20070929

3. suïcidis lleigs

Ballant damunt l’herbei

Oi que és bonic d’ésser com só

Veig des d’ací el casalot antic on el jovent s’autoassassina

Es pengen de faisons complicades i com més cruels millor

Es veu que s’electrocuten dalt piles de filferros punxeguts

O es pengen entre la ferramenta rovellada d’una trampa de caçar salvatgines

S’esbudellen a la cuina amb ganivets i punyals

S’escapcen i s’amputen i s’hi rabegen mentre ho fan

S’hi fiquen amb tanta de dèria i prou hi reïxen

A convertir els propis cadàvers en brutícies i oradures que no

arroplegaves

Ni amb la forca de femar (ep això en sentia

Car mai no m’he atansat al casalot

Ni ganes) mes oi que és bonic de fer el que faig...

Ull entre els arbres el palol melangiós escrostonat

On els encantats carranquegen sense esme

Els maniàtics esmercen fons i energies a bastir boges màquines d’automort

Els deprimits s’atrapen desmenjadament en bertrols esborronadors

Dissenyats per a llur propi darrer martiri

Ull el palol adés sumptuós mes ara claupassat

I una esgarrifaó em recorr i ensems la joia

De trobar’m defora sempre defora

Netejant mandrosament els viaranys

Enamorat per sempre pus del verd pregon de les plantes

Del blau pregon de la mar que espies com t’espia

Tantost fas cap on el prat del fons del jardí suaument s’ajup

Poc faria altre que el faig

Jardiner casat amb la natura plaïble

Fins i tot en esdevinença de tempesta on guaites amusat

La pluja rosa d'ençà de la teua cabaneta

La meua borja de toves

Sagrat mendraig selvàtic a caire de bell prat com es vincla...

I quan la vella sobrevivent de l'antic ric palau

Surt de casa a ballar damunt l'ampla gespa

Un bocinet de minuet mansuet

Oi que és bonic d'ésser el bon jardiner qui allarga la mà

Perquè ella s'hi agafi per a fer el subtil passet

De l'imaginat ritme amable

Llas sempre un instant abans no la tornin a convocar dins el casal

Car es veu que un altre jove cometia també suïcidi

Un altre d'aquells repugnantíssims suïcidis

De jovent qui deu anar minvant – cadellada condemnada

Qui es deu anar autoanihilant fins que no en romandrà

Ni un – confiem-hi

Car casa sense joves rai

Casa sense joves casa sense angoixa ni horror.

20070928
2. flueix la fosa

Passaport dolent

Em foten fàstic les gentades

Les cues

Els buròcrates – maleïts follets tancats en gàbies

En sobreïxen bromeres d'odi.

Mes ara el temps es fa curt – ja som al massa tard

Al capdavall el nan esguerrat escarransit

L'atzeb rosset sollat d'ensunya m'agafa el passaport

En lliurar-li li faig avinent que

Se n'adoni que hauria pogut passar amb els mitgesmerdes

I d'altres importants personatges

Mes que me n'estic car sóc molt home del carrer

Molt contrari a privilegis i prebendes.

En deu estar fins més amunt el cagallonet llefec

Massa cansat amb tampons i segells i obliteracions i merdegades

Tot i que s'hi adorm el malparit

Triga un món a tornar'm el document...

El maleït xarop de les hores s’esllenega i el cap se m’ensorra al taulell

Hi dec clapar desfet poc o gaire

El gruix de gentada s’aprima

La sorollada es va esmorteint

Algú altre (una dona subalterna) m’entretoca em lliura

El passaport Malastrugament ni prou fulls no hi tenia

Per a estampar-hi totes les advertències que feien al cas

Mani...?

Cada plana llorda d’anotacions amb tintes i tints de colors somorts

I amb afegitons de gargots que són injúries a la meua persona

M’hi tracten pel cap baix de boig o pitjor

L’anomenat no pot romandre enlloc enllà d’un parell

De dies – i vigilat tothora

No fos cas que fotés nyec d’on que calgués tancar’l de mantinent

Car perillós el mec rai

La ràbia em pot

Trec bromera escarritx de dents

Tret que és clar si sóc tan boig com diuen potser

Em puc permetre de despatxar sense culpa aquest condemnat

Garrí botzinaire qui així em vol...

Se n'ha anat a dinar però.

Fregit per dintre l'estesa de pell tota de penellons roents

Fotent puntades a tort i a dret i no tocant bimba

Em passeig part de fora no pas alleugerit pel zèfir que bufa al migdia

Haig (em dic) haig

De destruir aquest maleït estat (i estat de coses) que em nega

L'humanitat em nega els drets em vol

Oficialment un desastre tothora a frec d'esdevindre's.

Ni sé on m'enfil

Massa rabiüt

Una banyera

Una banyera precàriament falcada ran de vorera

Esperant els escombriaires qui són a punt de fer cap

Una guitza meua l'envia avall

Roda cada camí més acceleradament

Espetegarà més avall on el carreró s'acaba a la cruïlla plena de trànsit

Hi haurà aixafades i desfetes rai hi haurà morts hi haurà el desastre

Que el tros de merda encaixat en aquella latrina de ferro suara predeia.

Collons com fotré el camp

Cames ajudeu-me pel primer carreret que em surti al costat

I he feta sort perquè duu directament a la mar

Hi ha a baix de tot l'assolellat port dels iots ancorats

I la genteta qui els volta debades com cuques de la llum

Presumint fadament fent malbé així els darrers

Cent seixanta-dos dies que els romanen a viure.

Em fa l'efecte que no em costarà gaire

De barrejar-m'hi

Només em cal travessar l'albelló descobert que davalla com un torrent

(Vora el relleix on força isnell cameig

Equilibrat a despit de les maldiences)

El torrent que em separa de llur sonso luxe llur quica esponera...

Car tot és façana

Tot vernís tot faramalla

La claveguera esbojarrada fa cap a la mar

Abans de fer-s'hi s'enclota hi bromereja enfurismada s'enfonsa dessota el moll

El moll pla per on ara passeig despreocupat

A barrejar'm amb els qui em pertoca

Alts i engomats com jo – els vans desvagats.

No crec que hi faci pas pegat

No se'm deu notar gaire que m'han etiquetat de boig

D’algú qui cal arreu prohibir d’anar enlloc

Com ho esbrinaven?

On ho duc estampat estigmatitzat cremat?

Com si costés gaire de fer veure!

Només em cal estirar el coll fer ganyotes de capità cua-estarrufat

Pel cul manxat i badar els oronells convertir’m els llavis en cul de polla

I llavors adu severament criticar’m

Tocar l’ase a la meua imatge reflectida als aparadors

Nena no faronegis tant

És clar que això rai tot és farons

Res no és prou sòlid tot canemàs feble de teatret leri-leri

A caire de caiguda i bona nit t’empari

Tot pellofa tot pellerofa tot estuf...

Els agonitzants (i els vivents) sempre enjondre qui sap on

M’hi barrejaré sense gaires feines això rai

M’hi barrejaré i també m’estaré al bla aguait per a l’hora de la

fosa

On tard o d’hora també haig de relliscar-hi

Potser d’ací a un parell més d’entra-i-surts de pujades

I baixades i ja a la fi consentint-hi de tot grat

Dut pel corrent tou de la fosa avall

Avall un altre peixet panxa enlaire dut per la fosa.

20070926
1. gairebé l'heus

El darrer tren ja a frec d’anar-se’n

Sempre difícil d’atrapar el darrer tren

Hi havia abans aquells adéus descoratjadors

Aquelles buideses aquelles soledats aquells instants autèntics

On te n’adonaves que tot s’havia esfumat que tot el passat era parracs cremats

I ara calia fugir del fum que engargussa i escanya

Calia anar cap al clar calia pujar les escales

Evitar’n la merda fresca que jeia damunt l’antiga

I l’antiga damunt la prehistòrica i tot – i ets un mestre a hores d’ara

Esquivant les merdes tanmateix

Mes cal ara córrer el carrer dels decrèpits vigilant a no trepitjar re (palters

O ferramentes o pròtesis o pelleringues despreses o epilèptics)

I t’has de treure de sobre les meuques nonagenàries

Xafallosejant sense queixals i ensems cagant

Tantost els rota – només els cal

Fer voleiar una mica enllà les faldillotes

I no vols tombar't a llegir el text que deixen damunt les llambordes

Les teues soles plenes de merda

No fos cas que fossin texts que tinguessin encara més cap i centener

Que no l'història del teu viure

I damunt així mateix qui vol relliscar badant-badant

Car s'acaba de sobte el sinistre enlluernador

Carrer on els moribunds tant presumeixen...

Comença ara el penya-segat tan espadat

I cal fer un cop de cap cal prendre una decisió revera cabdal:

Hauries de saltar cap a la lleixa de l'esquerra o la de la dreta...?

Les dues lleixes tan esborronadorament estretes!

La caiguda sens dubte mortal el tall tan sobtat i pregon!

Te n'adones que el relleix de l'esquerra és molt més usat

Llis

Greixós...

Per això t'hi decideixes tret que el tall avall realment fa por

Se t'afluixa el cor tanmateix tan empedreït

I llas et desprens!

Caus irremissiblement t'estromparàs et faràs miques seràs xixines repel·lents

Ací ets on mors quin remei!

I tanmateix les teues mans com garfis s'aferren a la barana i als ferros

D'un balcó que pertany a una botiga que és al vèrtex del relleix de baix

On la gent és més jove però potser també més malparida

La gallimarsot de la botiguera surt boja a pitjar't amb ganivets de maeller

Perquè deixis anar els barrots i t'estimbis daltabaix

Maleït quimerut – esgaripa – maleït trinxeraire! Tipa n'estic!

Tret que per sort la clienta qui hi havia davant el taulell pledeja al teu favor...?

Això sembla

Es duu les mans al cel li diu que alhora t'esguardi als ulls curulls de por

Que no veieu el pobrissó la terror que pateix

Fet malbé a tesa per la basarda que s’esbotifarrarà en escruix

I consireu si us plau que el bony al plàstic de la finestra

Que us fa d’aparador us l’etzibaven des de dins

Era una batzegada d’un dels nostres

No us el feia pas cap brètol del defora no!

I doncs s’instal·lava el miracle la gallimarsot gira cua

No diu re muscleja jaqueix fer

Pots aixecar’t a força de braços barana amunt i fins a terreny ferm

I ara te’n vas ample relleix avall fins al pis de sota...

Hi ha runes i tolls i ningú pels voltants

Cal sortir per l’embut tanmateix i anar a espetegar al replà

On es reuneixen les bandes de trinxeraires

Cada cop més joves fa l’efecte...

Per sort no et diuen re o gran cosa

Capficats per quelcom d’altre en aquell instant

Mes ara et trobaràs amb els obrers

De les grans obres perennes

Feinejant debades amb les màquines famolenques

Llurs dents de ferro esmolat brutes de ciments – se t'empassaven

Volenters i els obrers d'acord amb el glop grinyolaire

Del teu cos cruspit per la màquina

Llurs ulls durs i plens d'odi llurs ulls...

Per això més val que te'n tornis cap per on l'altra gent passa

Per a fer cap a l'estació tret que és clar

Ara et trobaràs amb la pitjor banda de malparits i trinxeraires

La banda de la bòfia – no els cal cap excusa tenen la puta llei

Que els estintola: poden violar i occir impunement

Com furguen i escorcollen amb quina estufada niciesa

Amb quin fàstic immens

I com t'emboteixen les urpes gola endins

Cercant-hi drogues diuen o qui sap quina altra merda

Si n'ixes viu n'ixes amb la moral entre la merda a les soles

Humiliat fins que et vols morir

I no deixen d'emprenyar – odiosos tifuts

Fins que s'escau que un capità cruel i conreat

No faci acte de presència – un marieta refinat

Reconeix en tu una ànima parenta

Per això et permet d'anar envant envers l'andana

Veia que érets com ell tret que amb la sort de cul

Un escèptic sense il·lusions algú de tornada només ja delerós

De fer's fins al tren

Les vies tremolen esdevenen roents

El tren

El tren com un drac qui dorm a frec de deixondir's bleixa més fort

Encara t'hi enfilaràs

Encara ho faràs

Tranquil ara

Tranquil...

20071030
12. els guaitàvem de la vil·la nostra estant

ànimes enconades i no

els salvats de la pira només enyoren el foc

ja no hi ha per a ells el festeig innocu de cap altre jorn de lleure.

vaig veure el vell veí i els seus fills que feien una gran foguera

i que llavors hi ajeien al rampeu

les haveries mortes en aquella inundació de feia dos dies

i que també hi posaven la vella

vull dir la dona del pagès

perquè cremés a la pira.

els guaitàvem de la vil·la nostra estant

jo tenia un allargavistes

i horroritzat me n’adoní que la vella entre la fumera

quan les flames ja li gastaven els cabells

i li espellifaven la pell del crani

es bellugava una mica com ara si s’hi posava millor

vaig cridar: la pagesa no és morta

l’ase i els bous sí

ella és viva però!

les dues minyones de ca nostra

corregueren cap a la foguera del veí

i s’enfilaren entre fumeres i flames fins al capdamunt

llurs vestits s’encengueren

llurs cabells també i elles a sobre les veies somriure

com ara il·luminades.

per què es volien immolar

verges folles

encara ara no m’ho sé pas aclarir

(qui ho esbrinés caldria fer-li festes)

(probablement com cap altra cosa de bo de bo

no té cap altra explicació que la bogeria

de l’instant.)

quan me n’adonava que les minyones cremaven

vaig llençar l’allargavistes

vaig cridar els ragatxos i vam envair la casa del veí

salvàrem les minyones

i salvàrem la pagesa vella.

la pagesa vella

com érem d’esquena amanint amb pomades les minyones

tot seguit s’hi tornà a llençar

al foc furient

i en vam sentir les riallades d’íntim plaer

com el foc la consumia.

les dues minyones mai més no han fet altre que somiar

de flames

s’enyoren del foc tan pregonament

no volen mai sortir a fer gatzara

no les he vistes mai canviar floretes amb els al·lots.

és cert que només festegem de cancell a cancell

(casats i solters tant se val)

els qui mai no tastàrem

les flames.

20071026
11. eu confegeixc

Poema íntim del poeta qui sóc

sóc poeta

el poeta sóc qui
mentre els altres s'esderneguen rere la feina
que els durà potser el lleu profit del luxe o del lleure
mínims d'una possibilitat de cardada
eu confegeixc
tranquil·lament
el poema
guaitant-me'ls tots plegats per la finestra
com treballen o s'esfetgeguen.

aquell poema dat a l'alta dama ajaguda
esveltament en gandula
per la qual dama s'esdernegaven doncs els altres
a feinejar fins al col·lapse
se'm lliurarà sense gaires romanços com totes les altres.

per això sóc doncs també poeta
en tonalitats de blau per mostrar la meua sang freda
en tonalitats roents per mostrar l'escalf que duc tanmateix a qui se m'atansa
en tonalitats d'albor per mostrar refulgent la sempre viva
intel·ligència
per això
i pel fàcil i descansat que no és llavors cardar-me-les.

i elles damunt sempre tan agraïdes
els ulls els espurnegen
miralls dels sucs que els suquegen les vagines
car...

redéu vós!
un poema que hom (tan enlairat) no els dedicava!
això val totes les feines!

20071016
10. per quants de dies em feu viu...?

Anit

ho faig sovint

cap al tard me’n vaig una estoneta a casa del meu veí

qui és vidu.

m’agrada d’anar-hi aquella hora perquè és l’hora on les seues dues filletes

s’amaneixen per a ficar’s al llit;

es posen les camises allí mateix a la cuina i m’acaronen i em donen petonets

i em diuen d’oncle Carles.

anit feia el mateix;

tustava a la porta de la cuina i m’hi endinsava;

tret que anit devia anar-hi massa tard;

ja hi havia a la cuina la dona qui ve a vigilar de nits

dementre que el meu veí fa el seu torn de nit a l’estació

(és ferroviari nocturn).

la dona com m’ha vist (i les nenes només tenien lleure de dir’m bona nit

llurs boques perfumadetes de minyona roseta als meus llavis un instant

d’ala de papallona del paradís)

m’ha dit: us esteneu damunt la taula mateixa.

m’hi he estès (maldissimulant alhora una rialleta

múrria que mon veí ha subratllat amb la seua encara més múrria)

i la dona m’ha ficat damunt a tall de mortalla com qui diu

unes altres estovalles blanques i netes.

part dessota les estovalles

aquella dona m’ha espitregat i ha començat de palpar’m

el ventrell.

allò m’ha fet trempar lleugerament;

m’ha posat en lluna de trempera,

sempre em passa el mateix si alguna dona em toqueja,

em passa sempre amb la metgessa com m'emboteix el dit

al cul i me li n'haig d'excusar cada camí

i ella muscleja dient que prou ho entén.

la vigilant és una dona una mica bruixa,

no pas que sigui lletja

però és tota vermella, diries que la seua carn està feta tota de bou rostit,

i la veus primota i malgirbada,

no pas vestida amb parracs, mes és cert que els vestits, roïnots,

li van tot balders, com si es vesteix amb cassigalls

trobats pels pers boteruts de les cases de caritat.

com em tocava m'ha dit: veure'm com us va el càncer...

("càncer...?" allò m'ha esglaiat bontròs;

anava a dir-li: "càncer no pas",

i de fet em pensava que era ella la cancerosa:

en feia tot el paper),

tret que tot seguit he pensat que potser sabia quelcom

que jo no sabia,

quelcom que la meua metgessa m'havia amagat

i que tanmateix el meu veí sabia,

i ara la vigilant.

el meu veí qui damunt el taulell vora l'aigüera s'apariava el termos

i l'entrepà em guaitava de cua d'ull força divertit;

devia trobar cosa de xanxa el meu astorament,

enjogassat feia capcinades i aixecava els ulls al trebol;

davall les estovalles devia veure-hi la meua dubtosa trempera:

adés amunt adés avall ara amunt novament,

com un ressort una mica rovellat,

depenent del que deia la bruixa o del que feia,

fent abstracció del seu posat molt entotsolat, capficat, ficat en el que feia

de tocar'm ventrell i encontorns.

va tocar l’ase llavors la dona rostida

i va dir, amb cara encara més seriosa,

que malament rai

que el càncer s’havia encomanat al fetge i a la limfa.

no sabia com reaccionar,

el meu carall sí: trepava a tota llargària,

el veí s’esclafí.

la dona no deia res, continuava de palpar’m la duresa de cap al fetge:

la creixença, el tumor,

aquell maó que m’havia anat creixent darrerement

dessota el costellam cap a la dreta.

per les obertures de la roba baldera li veia a la dona rostida

més barcelles o parcel·les de carn,

tenia unes ganes cada camí més fortes de poder-me-la cardar.

amb veu ronca li vaig demanar: i per quants de dies em feu viu...?

no gaires, no gaires – respongué.

el veí deia que li tocava d'anar-se'n,

que ens deixava sols,

i em picava l'ullet;

sabia com jo que damunt la taula mateixa,

entre les dues estovalles,

la dona vermella i jo fotríem ara mateix una d'aquelles cardades de caldéu.

la boca se'm feia aigua;

sabia que al moment de l'orgasme,

mentre la dona se m'escorregués esbojarradament,

les meues dents tindrien finalment el plaer de mossegar-li el mel,

d'arrencar-li aquell bocí de carn sucós a la cara,

i estava segur que aquell deliciós bocí tindria gust de bou rostit al punt.

pensava: me’n fot que la dona tingui càncer o no;

la qüestió que és cardable d’allò més,

i li fotré unes quantes de mossades que me n’haig d’atipar i tot...

(i la titola em vibrava com si fos un cuc fosforescent a frec de crebar).

com la porta de la cuina es tancava doncs amb el ferroviari fora,

actiu com un nervi excitat

ja em vaig llençar a petonejar i a tractar d’ajeure la dona rostida;

els ullals se me li clavaven al coll...

però no,

em rebutjava,

em deia que no em convenia pensar en tals brutícies

com tenia tants pocs de dies de vida al sarró,

que els emprava molt millor endreçant el meu esperit,

que havia de posar en cunç tant de detall pendent en una vida qui s'enfugia

esmeperdudament, que no, doncs,

que no fóra capaç de cardar amb algú tan a prop del buit fosc,

que em deixava amb els meus pensaments...

i també va fotre el camp de la cuina,

tot apagant abans de tancar-m'hi el llum.

era a les fosques sospesant verins...

és cert que som al món, miris com t'ho miris,

per a tants de pocs de dies, mes...

no, la cancerosa era ella;

la cancerosa era ella.

no jo, no jo, no jo...

vaig fer espetegar closa la porta de la cuina,

em guaitava els estels,

bordaven els gossos dins el fred ventijol...

sabia que feia una cara d'esfereït,

estava tot destrempat,

vaig fer un crit de desesperació,

diries com de llop atrapat al bertrol.

20071013
9. com avui ahir

Com ahir avui

Per què tant d’odi ni de ràbia del llamp envers la virolla?

Els havia anats sentint discutir

Sense fer’n gaire cas

Com qui sent ploure

La virolla del meu paraigua i el llamp

I tot de sobte la violència l’agressivitat s’esbaldrega i fa estralls

La fúria la bogeria del més fort

Es desmanega es desferma s’abat damunt el més fluix:

En fa ferro colat.

Faig cap a casa amb el cap estarrufat

Me’n vaig ràpidament a pentinar’m

Ben acuradament i amb brillantina per poc que calgui

No fos cas que encara em confonguessin

Amb un altre d’aquells de qui forces de parts de llurs cossos

Són fetes de sípies calamarsos meduses pops

I hom els els pispa arrenca estreba arravata

Per a ficar’ls dins la cassola l’olla la paella

No voldria pas que hom es pensés que els meus cabells estarrufats

Són les potes de cap popet i m’escalpaven

De cop sobte...

Bon paper fotria amb el cap sanguinolent

Potser el cervell guipant-hi per qualque fenella al suc del crani.

Aquest fou el meu matí fins ara.

La vesprada no començava pas millor.

Havent berenat sortia

I pel carrer objectes llancívols

Voleiaven sense ni com va ni com ve

Eren metàl·lics negres curtament cilíndrics i de les clivelles d'enmig

Com qui diu d'on va el tall entre les llesques d'un badall

Fiblons letals en suraven i se t'encastaven al cos i queies mort

Sense gaires compliments.

Aquells palets mortífers que atacaven tothom

Sentien la calor dels cossos

I doncs com més s'esvalotaven els cossos a fugir més calor desprenien

D'on que més fàcil fossin de trobar i de punxar pels objectes llençats

Pels enemics invisibles.

Això em dic:

Avui més val la pena no moure's doncs pas

L'estatuesc és l'intocat.

Al cap de poca estona ja veig que totdéu s'ha acostumat al nou perill

Totdéu ho acceptat

Totdéu s'hi ha adaptat

Capsdecony com sempre!

Tothom va esbojarrat pel carrer i pertot arreu

I veig tothom:

Els metges els guàrdies els no-ningús perbocats tragitosament i quotidiana per les oficines

Veig que tots hi porten al trau del girell de dalt de l'americana

L'insígnia de la por

Pitjor

L'insígnia del terror

Llur nova adoració llur nova religió llur nova devoció:

És una petita virolla d'on penja un petit cercle.

És el cercle llur cos travessat per l'objecte plogut per l'enemic a la babalà?

O és el cercle l’objecte misteriós que encercla llur cos?

Llur cos així doncs santificat

Fet sacre per l’aurèola...?

Es belluguen tan esbojarradament tot i que deuen haver col·legit a hores d’ara

Que bellugar’s és allò pitjor

I com més esbojarradament més bajana.

S’hi belluguen tan bojalment perquè es volen ja morir...?

I es volen doncs morts

I ascendits al cel del no-res...?

Això els empeny:

La dèria de pus no-ésser?

Quina gàbia d’eixelebrat aviram eixalat

Quin galliner de buit i d’inútil aldarull!

Ecs!

Com qui sent ploure

Amb el meu nou paraigua

Xano-xano me’n tornaré aquesta nit a casa

Jo rai

Prou sé que sóc a la bona via

Plogui o no plogui

Llampegui o no

Xano-xano xano-xano

Amb virolla gens roent i muda perquè l’embolicava amb esparadrap

Ja sense esvalotar gens farem via

Per la via bona...

La bona via és la que duu on duu.

20071010

8. trons foradats el cul hi espia

historietes de garatge on el ventijol salutífer et bressa els cabells

em vaig endur els dos xiquets a passejar

els deia que l'humà és fet per al lleure

que només hom s'esforça en casos d'emergència

en casos de fam

en casos de fred

en casos de virulència...

altrament doncs que

"tothom acabi les copulacions amb prou pausa ans suavitat

mai no emprenyat per ningú”

els deia que només aquest era el comandament que de debò

importava

que tot altra camàndula religiosa

era doncs caca...

me’ls vaig endur a una casa on del temps que era geòmetra reputat

fent d’arquitecte tou

n’havia dissenyades les molt intel·ligents amenitats

ara pertanyia a un antic actor de teatre

un home trempat amable elegant i bell...

era una preciosa casa on en pic en travessaves el jardí

et trobaves que hi tenia tot d’automatismes sorprenents

per exemple:

per quan arribis ebri a casa de nit

saps que dissimulades entre les pedretes a l’atri fals

hi ha piuets a pitjar on en pitjar'ls s'encenen certs llumets

o s'obren certes portetes a les parets

com ara aquest foradet elàstic a l'estil del cul d'una gallina

d'on en fots ficar o treure (i doncs beure-te'n només obrint la boca ran de paret)

ous sencers per a donar't forces per a continuar

en acabat cercant el forat del pany on metre-hi la clau...

així estàvem quan va sortir l'actor

i li vaig dir què hi fèiem i trempat i elegant i una mica pet

ens convidà dintre i tot...

els meus dos marrecs estaven impressionats

aquell era un actor universalment famós

un estel antic i clàssic

adorat per tothom...

ens va convidar a conyacs

ens va fer veure-li qualcunes de les dones del seu serrall

en bavejàvem – jo llas no pas menys que els meus infants

algunes feien per al nostre benefici quadres lesbians

on amb prou lleure i a pler es llepaven lentament conys...

vaig comentar aleshores sàviament

per a més i millor formació de mos fills tendres

“seguint les lliçons del gran esteta en Donacià Alfons Francesc

Cal voltar’s de culs quan és un cul allò que hom fot

i de conys quan és un cony (que afegiré)

i de capsdecony quan és un altre capdecony

(això darrer és el que fan els polítics

en llurs cambres i sales del tron i d’altres canfelips i congressos

– us n’adoneu que tots els termes de llocs on s’apleguen

aqueixa infame munió o funesta belitralla

són sinònims de latrina)...”

manllevàrem graciosament per un instant

les tovalloles que el magnífic actor ens proposava

per tal que ens torquéssim les carranxes

i en acabat de recomanar’ns mútuament

l’estel artístic universal tant de l’escena popular com de l’exquisida i jo

“sobrietat repòs i banys alternativament gèlids i calds”

ens acomiadàrem

sempre amicalment i tranquil·la...

vaig deixar els nens a casa nostra que se n’anessin a dormir

i llur mare gens polida

allò que feia ultrapassava l’ultratge

(tant pel que tenia de simbòlic com de fefaent)

era entre tenebres esmussant amb papers de vidre

els caralls trempats de certs Montserrats

que els infants tingueren com a rerefons de certes joguines

que els educaven en l’amor a la natura

tal com raja

com eren encara més petits...

aquell esguerro de dona

ens espatlla sempre el panorama

un panorama que voldríem totsjorns en pau

harmònic

platxeriós

i gradual...

em vénen a l’esment

les meravelles salivoses de les copulacions

camperoles

no pas interrompudes ni per ventegades ni per focs

ni per terratrèmols ni per avalots

dels anys on érem joves

i ella encara no s’havia pervertit al vici del neguit

i me’n vaig de casa somrient

com deuen somriure (em dic) els minyons a llurs llits per angèliques

tovetes minyones

entrevingudets...

m’he unit camí del garatge de nit

al boldró qui passeja badoquejant pel barri artístic

hi esguardem amb les velles de l’asil

les pintures de coits reposats

pintats als vidres baixos i llarguíssims

d’un palau de les arts...

de sobte un vidre s’ascla i es trenca

i darrere

(toc hiperrealista sublimment apujat!)

un coit de viu en viu hi té lloc gairebé sense solució de continuïtat

la mateixa escena pintada mes ara amb parella vivent

les velles i jo tots fem oh una mica esverats

i llavors ens en riem alleujats i plens de bonhomia...

al garatge de nit em plau de repenjar'm a les columnes del defora

i sentir les contarelles dels mecànics

cadascuna de llurs vides millor que no pas cap novel·la

plena de vicissituds i de còpules dutes a terme

en la pau més deliberada...

m'impressiona

l'història d'aquell qui era tancat al camp de concentració

per les forces enemigues

on els era permès tanmateix de copular amb prou lleure

a lloure rai

sense distinció de sexes i tots en recers respectats

tant per guardians com per presoners...

mes on tot d'una s'escaigué

que l'horda enemiga

(enemiga tant dels empresonats com dels qui els engarjolaven)

irromp

redéu

i malament rai...

els dolents són bestials

primitius

neguitosos

esbojarrats

cancerosos

canins

repugnants

i volen occir totdéu

tant els d’un exèrcit com els de l’altre...

veuen alarmats els doblement presoners

escapolir’s una dona mig nua

i també lluents un heroi tot blanc damunt un corser tot negre

els metrallen els salvatges bàrbars dolents

la dona cau morta

(i ací tothom al garatge hi llagrimejàvem de dolça pena

en honor a l'heroïna qui temps ha tan estèticament caigué)

mes l'heroi blanc al corser negre fot el camp

(i tothom l'aplaudia mentalment)

tret que en acabat abans els bàrbars no han estats

capaços de delmar la bona gent del camp

torna l'heroi

ara amb una llança llarga al capdavant

una mica de gairell

servant-la amb pols ferm

i al capdavall de la qual hi ha un enorme

vesper!

és un vesper de gegantines vespes mortíferes

que l'heroi molt atansat

llença al bell mig del camp...

tothom fuig

i més de pressa que ningú encara

i sense cap concert i fellonament ans esbojarrada

els brutals dolents

qui o morien picats o morien d’accident o morien d’atacs

sanguinis (massa poc

per no saber’s prendre la vida amb prou lloure...!)

diu el garatgista:

l’heroi tot de blanc en corser tot negre lluent

té clavells vermells de sang

qui li creixen exquisidament d’un cos ja ascendent

té clavells porpres de sang porfirs pampalluguejants el seu cavall

qui també mor

ja constel·lat...

i diu (i tots li portem un gran respecte):

jo no em vaig moure pas de lloc

i doncs no em va passar re

mentalment esgranava per comptes rosaris de lentes copulacions...

car qui no es mou no és fiblat

per fiblons malignes

com qui es mou lentament copulant a lloure

cap atac de bogeria ni sanguini tampoc no el desfà...

sempre hi sortim guanyant

els deliberats.

20071007
7. caminets debolits

Déu ens en guard dels coneixedors d’arbres!

Déu ens en guard dels coneixedors d’arbres!

Avesats a la permanència,

Roseguen, despreocupats, els matins.

Avesats a la memòria persistent,

Amb menfotisme endrapen les hores matutines

–Com qui rosega i endrapa amb dents blanques

Un crostó, acompanyat amb formatge blau

I amb qualque xerric de xarel·lo negre.

Aviat la foscor va guanyant-ho tot,

Aviat no ens reconeixem ni a les aigües

Ni als espills. Parem mig bogets: “Qui só?

Qui ets? Qui som?” –anem dient.

S’acaben els jorns, mentre jaguts

Com monarques amb escuradents

Que els ballen entre els queixals,

Els amples empeltadors coercitius

D’antics cedularis mastegats en polpa

Compten, qui sap, eritròcits d’escleròtica.

Dalt el mur espès solcat de trencapedres

Ells fan barrila, tombats i repenjats

Deixadament, cofois i somrients.

Dalt el mur que separa aquells arbres exòtics

(Amb penjolls astoradors i fruits barroers)

Dels humils adotzenats arbres nostres

Qui sempre coneguérem, inesborrables a l’esment,

Ara tanmateix enfosquits per l’esclat

Que es menja la claror, aviat doncs inatraçables

Pels caminets debolits,

Ells, disfressats d’algú altre,

Esguarden impàvids escaure’s

Les graduals ruïnes del poblet.

20071004
6. ull d'àngel

Ull d’àngel

Se m’atansava peix fora de l’aigua amb les aletes ondulants filaments

Bleixen les seues mans que garbellen la pols del desert

I porta un ganivet i a la faixa en duu de més esmolats encara

Va armat fins a les ganyes

En pic capat seré força millor que no cap home em diu

M’hauran angelitzat.

M’enfonsí a l’aiguamort

Hi nedí fins que no fui un envitricoll de sanguinyoles algues toves llimacs dents

Per la selva m’hi esquitllí

La glaçada antina com glacera ascendent de pell felina aní pujant

Llavors rellisquí i perdia seny i àlibi

Queia en escruix a llurs peus catafractes

Amb ulls i boca embenats m’engarjolen en cargolera a pair-hi purgar-hi el mal

Lluminosa ameba qui al cel sia m’encenia el fosc sojorn

Era tita paràsita d’un de mos ulls

I veia com patia

Recordava amb mi l’infantesa

On trempava tant

Que tots els patricis envejosos raucaven que prou calia que hom em fes

Aviat millor que no cap hom doncs

La titola esvelta i mai gens ranca tothora a l’aguait com verinosa serp

Penjada a l’entreforc i bavejant disbauxa

Entesos entesos llurs veus de gelosia rovellades raucaven

I l’ameba se m’encastava

Se’m cardava dolçament l’ull

L’ull omnivident

L’ull transformat en ull d’àngel a deshora i tot.

20071003
5. si diuen "pel pop ple" se n'omplen el pap - de gens sanes paperinades

Bestiari de buròcrates qui popen de mamella tuixegosa o xorca

Perquè és un elefant

Sempre l’hi veurem, davant.

(I així diu hom la retronxa

Amb cada tronxo qui estronxa:)

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Perquè sóc una formiga

Faig-li, a la galta, de piga.

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Perquè sóc, esquerp, la serp

Cap per avall poso’m perp-

Pendicular i, doncs, li sóc

L’altra trompa amb molt de moc.

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Cap altre atot que fiblar'l

Perquè vulgo dur'ns on cal.

Fluixpunxem-lo a raig qui put,

Amorrats tots al mamut.

Quiti de remçó, remut,

Tothom s'hi afegeix, retut.

Que no s'aturo l'aixeta

Ni s'encallo la bragueta,

I el món corr en bicicleta.

Cada encet erogatori,

Hom s'hi rabeja amb desori,

Paràsits de purgatori.

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Canó de la font purgant,

Som-hi endollats i endollant.

Lliurement maméssim-hi,

Adu copròfags, com vi.

Part de mugró, de sés, de vit,

Xuclaencastats jorn i nit.

Llavis ferms al trau qui vessa

Xerri, foira, llufa i vessa.

Llepem la gàrgola tipa:

Fluix d’uix, sucs d’esquers, i tripa.

On l’hem fiçada els meus xumen

Amb fal·lera d’energumen.

Com xarel·lo pel broc prim

Xerriquem-ne el regalim.

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Perquè si esdevinc cuïc

No li pic sinó al melic;

O, si rantell, el clatell;

I, mosquit, a pit i dit.

Puça i lluç, a tall i llos:

Xi de xitxí al pinyol.

Ai quin mal pateix l’estol

Si badem gaire amb la tos!

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Perquè sóc microbi brut

Me li fic per tot embut.

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Perquè esgarip com un gall,

Si no llisc en cap gargall,

Em veureu muntant-li el cap

On, si el nafr: esparadrap.

Boldró de pugó burxaire,

Pertinaç, sucrecagaire.

Finalment, sant elefant,

Fotrem goig, si cau de cul…

Malament rai, car pel fet

Que és davant, sant elefant,

Caure de cul fot ben nul

Tot benifet d’anar dret

O adu assegut - viatjant

Engabiat de fosca ombra.

Entre els escombrats sens nombre,

D’ombra molt fosca d’escombra,

D’ombra fosca viatjant,

D’ombra fosca d’elefant.

20071002
4. romanç del secà insistent

Romanç del secà insistent

Amb vareta de saüc

Davalla el saurí del tuc

I diu: “Saps què he trobat?

Suquet part d’aquest costat.”

“Suquet? No ho entenc”, li dic

Amb bona cara d’amic.

Em respon amb mala llet:

“D’aquell que es beu a galet!

Collons, pallús, vull dir sang!

Sang de nimfa morta al fang.”

“Estranya llaminadura:

Saurí, això, hom s’afigura,

No es llepa ni tasta o beu;

Hom ho colga amb una creu,

I bona nit i bona hora;

No es remena ni enyora;

No fos cas que portés penes.”

“Penes? De quines obscenes

Evasions no em vols complícit?”

“Poc que parl de res il·lícit;

Em veuríeu bandoler?

Pobre de mi, un masover...!

Us alçuràveu debades,

Feu-me doncs cas, i ausades

Veureu tot com doncs va anar.

Som del meu sant l'endemà.

Sóc a comprar a la botiga

Quan l'ull se m'entortolliga:

Hi ha una dona qui s'asseu

Davant meu com en museu

L'estàtua d'una deessa...

Rere un estintol s'adreça

De tal faisó que sóc l'únic

Com de submarí neptúnic

Qui la veu pel periscopi

De mos ulls estil Procopi

(Qui guipà na Teodora

Pertot nua, amb la bacora

Sense drapets i els pits francs);

Li veig xuclets i verdancs,

Dic, a les cuixes que obre,

I se m’eixarranca, a sobre;

Les cames amples desclou;

Se’m mulla el bec com si plou

De la titola trempaire:

Voldria burinar enlaire

I dins la fosca carranxa

Que m’ensenya sense xanxa,

Seriosa i coqueta ensems,

Mentre els genolls als extrems

Passen del seu camp de joc...

La titola em surt de lloc,

Tinc por que no esbotzi el xap

I ara sigui un altre nap

Exhibit nu pels prestatges,

Amb pans, llets, vins i formatges,

Que toquegen els mig morts

Qui compren, raquítics, torts,

Oiats, mal escorreguts,

Mig de pedra, asseguts,

Fastiguejats fastigosos...

Sols ella i jo vigorosos

Semblem en aquest món balb,

I ara li veig el fons alb,

Vull dir, les calcetes blanques

Al bell centre de les anques."

"Tota aquesta hipotiposi

No altera la diagnosi:

Ni catàlisi ni enzim

Desdiu que hi ha hagut un crim,

I que tu en saps un bon tros."

“Collons, saurí, us feu l’atroç...”

“I tu, l’hisendat, l’estruç;

Vull que em diguis sense embús

Si qui mataves colgaves

Entre les cols i entre els raves,

I ara et surt un saurí il·lús

I et descobreix l’engargús.”

“Si ves, per això us llogava!

Jo reu, de ningú em fiava.

Poc que som tan llonganissa:

Tempta el diable i l’aquissa,

Valent ximplet, ai, cabàs! ”

“Sóc un home perspicaç.

No manlleuta de confés,

Ni a qui hom fa dur els neulers.”

“Borinot, per xo us volia;

Pas que som tan xirivia.

Pas que som tan pastanaga,

Que us llogués per dur’m la baga

Al coll (amb tumbaga gràcil

Em casaré amb la mort fàcil,

Com heroic trabucaire

A qui la gàbia sargaire

Fa per penjar’l foramurs;

Podrit, tinc millor recurs!)

Si em deixeu finir l’història

I no hi barregeu xicòria

Ni ja d’altres hortalisses,

Com ara alls i ravenisses,

Farem via i resoldrem

El misteri que ara us prem

Els pulmons i els que no sonen:

La gent com cal enraonen.

Vós, acollonit i asmàtic,

M'acuseu, melodramàtic,

De crims de sang i penúries,

D'espúries endreçúries

On enterrava cadàvers.

Quan (prou de tocar'ns les faves),

Us volia perquè el pou

Ara sec brollés de nou."

"Si està embussat amb un mort,

Triaves molt mal consort:

Ni ben pagat sóc mai mut!"

"Vejam-lo ara el barrut!

A sobre voldreu cobrar:

Sang de nimfa qui habità

La font del comellar, oi?

No pas cap raget xiroi

D'aiguaneix de qui el tritlleig

Atragués bon safareig

De marietes, xicaloris,

Papallones, i els desoris

De mant insecte content..."

"Més val que posis esment

En la sang al fang antic

Que ara sua i que amb inic

Neguit de revenja clama..."

"Això us retrec, que a la cama

Algú es nafrés i en trobeu

Ara el rastre; receleu

El mal suquet: aigua vull,

No pas sangassa ni bull

D’antiga àvola màgia.”

“De màgic, res; hemorràgia

Diem, que el bastó deixela,

I el cos espectral bruela...”

“‘La verguella d’évol ruc

Espelleix farnat xaruc.’

Gran títol de diari fals

Per dir que no val tres rals

El que troba amb boig deler

Un carrincló barater

Com vós: el carnús d’un llop,

O de qualque ocell miop.”

“Bruela el cos espectral

Que no era pas animal;

Que era persona, i justícia

Li escau, i no pas cap nícia

Excusa de criminal

Qui ara exposem en ollal

De bell nou a la llum clara.”

“I què fotreu, cuca rara?

Què fotreu, tant descobrir?

M’esmocareu com dofí

Pescat en aigües salades?

O em foteu qualques barrades

Com si sou matalasser

Amb vares d’avellaner

I jo llanut com un ruc...?

Estalvieu-vos-em el truc.

Ara qui truca sóc eu.

Veieu aquest marrameu

De cosa que empeny i pitja

Com si fos una politja

Que m’alcés el carallot...?

No us penseu que som bruixot,

Duc en butxaca pistola...”

“Mestre, us dic, hom es desola

Si causava qualque esglai.

Sóc pagès, vós samurai.

Callaré com papagai

Sense llengua, això rai.

Veieu-me abaixar l’estuf,

I dir, ben humil, que uf!

Pus tost vull del bon parruf

De la dona sens rebuf

Rebre dades ‘bon terreny’...”

“Saurí, veig que poses seny...

T’ho diré ja perquè ho sàpiguis:

Això deia: ‘Que no hi càpiguis,

Titola, no t’exonera

Del crim de dar l’esponera

En espectacle a tant d’orc

Zombi perdut, corc eixorc,

Per la sinistra botiga...

Fot-te endins, pensa’t que ets piga

D’aquelles de mal mostrar.

Pansit, doncs, i au, a callar...!’

Car sàpiguis, bon saurí,

Que al centre del braguetí

Alb que li tapava el cony,

La princesa hi duia, enfony

Que supura en escorranc,

Una tacota de sang!”

“Era doncs mala-setmana,

O bé greu tall en membrana...?”

“Moixoni, tros d’ase, vols?

Em cor-rosegava sols

Llavors el fet que ara ho fes:

De mostrar-se’m ex-profés

Amb les calces totes brutes.

‘Per qùe? Per què?’, et disputes,

‘Per què sense cap raó

M’ensenya, destrempador,

Un cony que raja com font?’

Mal averany, vil afront!

(Me’n fot si és cap fluxió,

O trep fet amb fi raor.)

La dona pas que t’honora

Com adés la Teodora

Ensenyant culet i pits;

Maleïda ‘trencavits’!

Vol encolomar’t el crim!

Fuig ben lluny, amic Joaquim!”

“Doncs, senyor Quim, ben fet, ca?”

“Fotia el camp com un ca

Sedegós rere un moltó,

I ella em segueix amb fervor

Com una moixa moguda,

Com una boja beguda!

(O una monja amb glaucoma

Qui es guaita aquell boig a Roma.)

No me la trec pas de sobre,

No sóc pas prou bon manobre

Amb pic, per a deseixir’m

D’aital grop, torb o llotim...

M’entra a casa tal com gossa

Ranquejant i sense crossa.

Em somriu com angeló

I se’m mor en un racó.”

“Quina aventura, senyor!

Ara comprenc l’estretor

On us ficava la dona!”

“La dona mai no perdona!

Si tu no et mors, se t’encasta

Com sangonella molt casta.

Més casta, més sanguinària:

No hi ha llei més adversària

Per a l’home que el del gep

Que el qui s’enamora rep.”

“Jo m’enamorava d’aigua.”

“Ben fet! I jo amb un paraigua...!

S’obre, suau de barnilles;

Com barnilles de cotilles

Li abraces quan és tot clos;

La virolla com el llos

D’un clítoris té trempat

I amb el mànec cargolat

Feu manetes passejant;

Sovint t’amagues, jugant,

Sota les seues faldilles

I no sagna mai ni ai, filles,

Què us diré, me l’estim pler;

No plora ni fa el paper

De la gran puta ploraire.

Si es mulla, ho fa amb una flaire

De pluja neta i com cal;

I no empra mai l’orinal;

Empra, és clar, el paraigüer

Que l’ambient no fa malbé,

Car ni put ni duu entec:

És un estri molt llefec.

I fort valent: no l’afolla

Cap embat de cap virolla.

Virolla: piu esmolat

Que mant batraci ha enculat

Com ara acora el saurí!”

“Ah, assassí, assassí!”

“Fotràs el nas a mal cau!”

“Em passa per vindre en pau.

Ah, si ferro fos la fusta,

Si la mà fos guant de justa,

I la vareta fos glavi...!

Mestre, que se’m mulli el llavi,

Si us plau en la sang eixuta

De la nimfa qui absoluta

Batlleix sobre la font cega.

Colgueu-m’hi, font de la pega,

Que ensems hi esperem eterns.”

“Sí faré, saurí; hiverns

I estius s’hi escolen idèntics.

Belleu brollaran-hi autèntics

Salzes, verns, saücs o polls,

Com planti també als tolls

Fètids de cada carronya

Les vares de la vergonya

Amb què em vingueres inerme.”

“Serà font màgica al terme.

Atraurà malt pelegrí...”

“Ai, sòmines que ets, saurí.

Font serà més maleïda,

Amb la sang eixarreïda

Que trenca cada bordó

De bord caminant felló.

No s’hi atansa ningú.

Allò que se’n diu tabú.

Tot bastó, crossa, mangala,

Grèvols s’estellen; s’eixala

Cada esperit; vindre cal

Amb una espasa essencial.

Com el bran del rei Artús,

Tret que, és clar, menys gamarús.”

“Menys gamarús que n’Artús...?

(Et mors, i tot és abstrús.)”

“Saurí, n’Artús na Ginebra

Es bevia, i entre el gebre

I la febre es debatia.”

“Bona nit, de bruixeria

N’estic tip; amb la princesa

Em colguéssiu... Sang encesa...”

“Saurí, a dijous divendres

Segueix, i vénen les cendres

Que s’envolen cap enlloc

On sols dijous el renoc

Reia, jeia, es rabejava...

La nimfa meua rajava

Una font de sang dolenta

I em seguia amb empenta

Com vampira molt roenta...!”

Com te’n desixes, pensí,

Mentre colgava el saurí.

“Com te’n desixes, com fer-ho?

Et vols ningú i ets un zero.”

A cap crim segueix un crim,

I a un crim segueix un no-crim.

Això de la sang, Joaquim,

És un argument molt prim.

De suc, quin fàstic sublim.

Voldria’m nat sense al cim

D’una muntanya de vidre.

D’una muntanya de vidre,

D’una muntanya de vidre.

Al cim voldria’m nat, Quim,

Sense sang i fet de vidre,

D’una muntanya de vidre.

20071123
13. cançó d’esfereït calfred

Cançó d’esfereït calfred

tot em fa por

... i el teu hòrrid forat negre

tot em fa por

... i el betzol qui vol que m’integre

tot em fa por

... i la merda que et penja

tot em fa por

... i el cuc àvid qui diu que se’m menja

tot em fa por

... i el fàstic de veure’t a prop

tot em fa por

... i qui em barrejaria en vomitiu aixarop.

tot em fa por

tot em fa por

volen que em fongui

en llur fang llord

volen que em dongui

i esdevingui bord

tinc por tinc por

d’atansar’m a la flama

d’enfonsar’m en el tro

del volcà i del magma

tot em fa por

... i fondre’m al teu merder

tot em fa por

... i acabar fet un botifler

tot em fa por

... i el teu clot que em desengega

tot em fa por

... i llur sabatot que afetgega

tot em fa por

... i perdre’m al teu cau llefiscós

tot em fa por

... i caure al bertrol mocallós

tot em fa por

... i que em solqui el teu moc de mig a mig

tot em fa por

... i d’ésser ja no-res sota llur escaguitxat trepig.

20071221
14. indret canviat que tanmateix reconec

Hotel antic d’on fui foragitat ara modificat

No hi ha pitjor hivern que el del cor

Per això eixíem a la recerca

De l’escalfor del caliu dels bons joves records.

Aleshores ja no hi veia (eu)

I el meu gos pigall em menava per l’antic hotel

On hi havia, lluny ha, viscut (eu) amb la meua família.

Els topants eren alhora els mateixos i canviats en certs indrets

Les terrasses amb nous angles d’edificacions adventícies

D’on que sovint tant el gos com eu (encara més)

Ensopeguéssim en taps i obstacles qui-sap-los.

Ara, cada vegada que ensopegava (eu) en cap tortuga o gallina

Li deia al gos pigall de pixar-s’hi

Vull dir, a la cassoleta del ponedor – vull dir, al badall del cau

I la gallina i la tortuga llavors

Devien perdre el quest

L’aup afegit clandestinament enganyant-los l’olfacte

Els senyals cap a llurs amagatalls disfressats pels pixats

I les pudors concomitants del gos pigall

I potser qui sap (no hi veia eu i el gos no en deia mot)

Qui sap si es canviaven el nom i de personalitat

La gallina s'embotia al cau

La tortuga a covar-hi al ponedor...

Llurs famílies, prou me n'imaginava el desori.

Aquell antic hotel on hi tinguí tanta de família

I de relacions homosexuals una mica d'estranquis

Encara ara era el meu univers referencial.

Tan a prop, ensumant-ne els cassigalls eteris

Els pensaments m'hi esclataven

L'enteniment m'era, sencer, uns focs artificials

I les ensopegades eren les pèrdues col·laterals

Que acompanyen doncs cada esclat.

I ara ni ell (el pigall) ni eu no en trobàvem ja l'eixida.

Volia només recobrar'n les sentors

Que em duien a dolça nostàlgia i somiat benésser

Ei, mes entre poc i massa

Allò era un enfit.

Tant ell com eu n'acabàvem tan marejats

Que ens canviàvem els noms i les personalitats

I li era l'home pigall quan ell ni hi veia

De cap ull ni de cap forat de nas...

Només per fotre el camp cap a l'hivern

Apaivagador del relapse

Car qui vol cap reat que el dispara al caos

De les sensacions eixelebrades

Massa en desreng ni disbauxades?

20080107
16. bolets o homes

Tots som bolets del mateix miceli

S’arrapa a la terra el miceli de l’hom

On ara diferenciat creix l’humà.

Tots som doncs bolets del miceli humà

Cada barret de bolet és la cara d’un hom.

Cada individu dividit del miceli.

Hi ha tantes de cares com humans hi ha.

I tot animal qui el miceli desarreli

Cal covèncer'l que no o cal l'esclafar.

Fiqueu-hi els ulls – entreu-hi de fit a fit

Amb l'enteniment per la via dels ulls.

Tot serà ull tard o d'hora: amb l'ull culls

Les faccions: Cada barret és un tit

O altre! Via fora! En pararem

Força de compte! Mai no trepitjarem

Cap bolet! Cap cara mai no hauria d'ésser

Prou oiosa! I llavors qui fóra prou peça

De no pensar en les munions de corcs

I cucs qui belleu hi corquen en comú.

Cada bolet doncs covant qui sap quins forcs

D’idees. Quina culpa fóra la llur...?

20080102
15. troba-t'ho sense gaire barra de cap gairebé gens encetat

En fortuïts galzes colossals ah les troballes

Que estrany i tanmateix delitós

Ara que s’obre la terra en esquerdes gegantines

Que tot allò que em fou robat

Allò perdut

Allò que hom em cremava en fogueres de revenja

Ara reaparegui si fa no fa il·lès ni mig endreçat

En lleixes nues

Dalt als vessants de les esquerdes

En relleixos polsegosos

Ans provisionals

Car les esquerdes és segur que no romandran pas així

Que s’eixamplaran o s’estretiran

I se’n faran de noves

I tot tornarà a desaparèixer

I a aparèixer encara més amunt podé

I amb més teca oblidada

Ara espolsant-ne una mica la terra

De bell nou als ulls...

La terra

I si doncs no l’univers sacsejats

M’ho desaven tot tal qual

I tornar-ho a veure

Ah

És paradís.

20080205
17. forçut us vinc

sa i fort, i empenyent-los al buit

em creia que sa i fort només hi era

per tal d'ajudar’ls a empènyer’ls

precipici avall

atès que tots plegats prou hi eren a les últimes

esvellegats

tan lleigs de veure

cassigalls nafrats

ranquejant

amb prou feines

o mig arrossegant-se

esbufegats

repapiejant

esguerrats

sense plomes

gens estarrufats

força malalts

espantaocells plens de gams

brians

llúpies

pelleringues

neguitejats per cada pedreta

agraïts doncs ja de morir

de finir tanta d’angoixosa ranera en un vol

de llibertat...

mes vatua que...

vatua que els qui em venien darrere

es creien sans i forts

i es creien segurament veure’m a les últimes

extremunciat

esgarrapant part de terra

esparracat espectre

satisfet al cap i a la fi

de perir esclafat

patatxap

al peu de l’espadat.

20080211
20. amb rima i sense (1)

Amb rima i sense – 1 –

trempant, sempre trempant

com més gran em faig

més em dura la trempera

quan tenia 1 any em durava una hora

quan tenia 5 anys em durava cinc hores

quan en tenia 16 me’n durava setze

amb 30 anys al sarró em dura trenta hores

i amb 45 anys quaranta-cinc hores

amb 63 anys, ausades, seixanta-tres hores

i amb 80 anys vuitanta hores

vuitanta-tres hores amb 83 anys

i ara que en tinc 90 gairebé 91

em dura noranta, gairebé noranta-una, hores

ves que entri a l’eternitat

i la trempera em durarà doncs eternament

eternament trempant

eternament trempant

eternament trempant

vull dir, trempant, vós, trempant

trempant eternament

m’hi veig, m’hi veig, ausades.

-- -- --

trempant, sempre trempant

com més gran doncs em faig

més em dura el trempaig

si tinc doncs un any

em dura un horany

si tinc any i mig

em dura el trempig

noranta minuts

i amb catorze anyuts

catorze hores llet

fa mon vit tot dret

en tenia vint

d’anys i heus-me trempint

vint hores seguides...

vint i mitja horides

i en tinc vint-i-mig

i el veí qui em llig

troba peregrí

quan sóc seixantí

que em duri seixanta

hores la trempanta

d’anys en tinc noranta

ara doncs i tanta

hora, sí, noranta

em dura el trempar

mort doncs l’endemà

de fer els cent o els mil

ja sóc eternil

esdevinc etern

i tremp tot l’hivern

i l’estiu sens fi

de l’eternití

orgia increïble

del meu trempaïble

que mai no s’acaba

que mai no s’acaba

que mai no s’acaba...

20080208
19. Leningrad dels qui no moren

Leningrad, o perquè el somni retorni

A Leningrad els breus jorns esclatants

Són per a veure’ns les cares i les modes

Hi anem mudats tot esfullant’ns-e defora

I hi passegem amb les blanques ombrel·les desplegades

I entre els músculs lluents dels cavalls negres.

Mes el que de debò compta són

Les llongues nits

On ens enfonsem en les galeries caldes

Les mines vaporoses

De blanca lluminària i escalfor

On tot hi són botigues subterrànies

On tant ens fa si no ens compren ni comprem

Durant la nit sencera

Ni un botó ni un mocador...

La qüestió és només la bona xera

I la conversa entre companys i coneguts i vianants àdhuc

La qüestió és cada cos nostre fet lluerna en la blancor

Subterrània en la nit que es perllonga amb calm delit

Delitosament.

El solfeig harmònic s’espellofa de les nostre paraules dolces

De festeig.

Relluent llimutja blanca damunt la forma

Que funciona tanmateix perfectament

Misteri d’escuma

Damunt un cos d’on el pinyol de l’ésser

Mística fecunditat

Es desclou

(Flor íntima blanca

Flairosa)

I s’estableix entre el planter uberós en quadre equilibrat.

Leningrad:

Nit espectral on encar ens enyorem dels cossos qui fórem

I àdhuc té hom el pressentiment

Que hom es retroba.

El jorn tot és tendra basca per a tornar

A l'íntim florir de l'hivernacle

Instint subterrani

O cada cos

Penyora remuda

És de bell nou una ben mudada flor blanca

Que es vincla entre els vapors

De les respiracions companyes.

20080206
18. monstre revelat

L’ós

previ lector hi jaquia el record

del seu pas

al llibre que trec de la biblioteca.

a la pàgina 125

hi ha el dibuix al començament del capítol novè

del vult ferotge

del monstre qui

protagonitza el llibre

i vet ací que al seu nas

a l’oronell esquerre si sóc més precís

el diligent llegidor

qui jaqueix penyores

pertot arreu on passa

hi ha empastifat un tap

un tap de nas

un tap de nas ara eixarreït

un tap eixut

grogós

lluent

i el monstre mocós ara no sembla doncs

pas tan valent.

l'empremta del visitant

el flat del faraut i peoner

l’aup del precursor

les petges de l’intrús

la regata de l’aventurer o el conqueridor

o el qui tallava el pas

encetava la roent drecera

per la selva inhospitalària

de fulls encar llavors potser gens descoberts

el qui jaquia enrere el lleument perfumat

esclau doncs del seu heroic gest

la seua autèntica proesa d’enfrontar’s

amb l’ós ara ridiculitzat en mocós

figurí...

[líriques figures rai

que hom hi podria afegir

la qüestió tanmateix és que el llegidor

mercès al record com dic que hi jaquia

ací l’honorem

vulguis no vulguis

anomenable predecessor (per mà d’escatit genoma)

l’ós

l’escriptor

i man.]

20080316
21. jardí

Buides despeses per a jardí clos

Cau un nu cor de l’arbre dels pecats

I diu la dona: “Ens sagna, company,

El cor roent que omplíem de mossades

Part davall els xuclets i els sofregalls.”

Melangiós l’home diu: “Condemnats

Alts coets febrits per la sang qui tany

Com de les mil mamelles desfermades

Del cos dels cims al cel cap per avall.”

L’espill, l’espasa i l’opi, a glopades,

Com esperits pel torb tots sacsejats,

Els plouen i els neixen a so de ball

De folla gènesi i degenerades

Cues amb bonys d’arques, gots, escarcanys

De coits i enveges, cacofònics guanys.

20080426
25. Possessions

Possessions

tot s’equival

objecte – idea

idea – objecte

forma – contingut

partícules

quan era infant

a casa per tota joguina em daven

un catàleg de la casa Sears

i unes estisores

si volia cap bicicleta

me la retallava

i ja tenia aquell dia bicicleta amb la qual anava

amunt i avallv
i som-hi i adéu i de tornada

i si volia cap baldufa

em retallava una baldufa i com rodava

i potser el desig un pèl pervers i suós

em prenia

de posseir cap faixa de senyora

i retallada i posada a part al raconet quina flaire

deliciosa

barnilles ruixes lligacames

i com hi

i en

gaudia

el món a l’abast i cada objecte a la butxaca

objectes rai

ep i ara encara hi som

si em ve de llegir el penúltim llibre de n’Orhan Pamuk

prenc el bell catàleg de l’editorial Bromera

i en retall el dibuix o la foto del llibre

i me’l llegeixc ben llegit part davant i part darrere

“l’eclèctica Omar (hi diu part davant) Pamuk

premi Nobel de literatura

em dic Vermell”

“el de Literatura (hi diu part darrere) Eròti

d’Albaida o el Cons

art de Narrativa

negra narra la història perseguit per la justíc d’Otos

un tarannà in

qualitats físiques extra”

magnífic

quin llibre més bo

no cal dir que si mai estic malalt

un catàleg mèdic

a la mà i triant-m’hi la medecina

i retallant-me’n l’ampolleta o el comprimit

i pensant-m’hi bé

i a pleret em trob molt

molt

molt millor

car amb catàlegs qui no en té prou

collons i tant

si mai vull quelcom ben luxós

un televisor pla

un convertible

un iot

un castell

un bikini...

o un ordinador

esguardeu-me com me’l retall

i com el pos damunt la taula

i gens galdós

i si en fa de goig

i patxoca

ah i si no tinc taula

per a posar-hi l’ordinador i admirar’l

això rai

cerc les planes

i en trob cap

i me la retall

em retall una taula

i damunt hi instal l’ordinador lluent

i si no tinc tisora

me’n retall una

i si no tinc catàleg

me’n retall

un

sí ves això rai

això rai

això rai.

20080425
24. Llibres

Llibres

La meua dona es va morir

les llibretes privades de la seua joventut

eren plenes de noms de llibres

que es proposava de llegir.

Això fiu ara:

vaig llegir’m tots els llibres

que la jovenesa de la meua dona

dictava que llegís.

Els meus pensaments ixen en ales d’esperit

i li comuniquen les gràcies i bondats

dels bells llibres triats.

20080424
23. Cossos

Cossos

el meu cos

sempre fa pudor de cremat

com si s’avesés al foc

al foc imminent de l’eternitat

cos

.

.

.

os

.

.

.

s

.

.

.

cuc qui el psítac es menja d’un cop de bec

sacre esperit alat

el psítac

qui ara duu a la gola els mots del poema

que abans de morir

volia

dir.

onades de sang

i damunt les onades

crits llunyans

de gossos o gavines

mes no és pas que sigui vora la platja

sóc sebollit

el meu estret taüt immòbil sota sis peus de terra

onades

post-esfígmiques – pre-esfígmiques – (després i abans del batec)

ressons d'ultratomba – la meua carcassa als verms

s'envola, llis, el meu esperit amb ales d'en Górecki

i jaqueix el meu cos inert dormint al llit del tot atapeït

coits de coiots a la celístia

s’enfonsa, sí, en la puta nit

es rebolquen pels albellatges feres

fenen la calitja tàvecs

els oleandres i els gessamins remouen les cabelleres

les fites resplendents entrebanquen els trepigs del clandestí

luxuriosos prèsbites

de pet darrere la verge qui s’arrauleix

cridòries remotes

no imaginaré re més.

he vists massa cossos de morts

i he vists massa de botxins de qui la petulància obnubila

i qui no se n’adona?

viu o mort és

tret la fràgil espurna

el mateix cos

el mateix forat cagat del cul

els mateixos mocs

les mateixes taques nafres arítjols brians...

“apedaçat, gens baladrer, pas que faig cap mal paper”

pensa potser el botxí emmedallat

qui tota meuca farta posarà d’exemple

els fongs amb capells i pigues

escorcollen escorces de soques foscants

el gelós il·luminat pitja o burxa amb l’estilet

puja per les lleixes que fan les feixes

el geliu airet de la matinada

al safareig ve a beure-hi el gaig

fa l’orni un xot

té l’ull gruixut.

20080417
22. naquis penjollet

minso adminicle, vull dir, apendicle

inquireix sobre el fet inqüestionable de la meua naquiditat caudal

“com és que la fas tan curta?” – diu.

li dic: “sí ves; és el cas que el meu petit jueu

cada camí qui es fica al forn crematori d’un cony

en surt una mica més fet cendres que no abans...”

per la seua ganyota d’ultratjat comcalerisme me n’adon

que potser hi anava amb el broc massa escantellat;

veig que deu trobar la resposta barroera, xarona i adu un bri tabalot,

per xo faig cara de ceballot,

i li dic: “quant a la meua naquissitat caudal, doncs, dona, és el cas

que...” i li etzibaré amb posat més cusc l’altra veritat,

que: “se’m torna la cigaleta, ja ho veus tu, cada camí

més nàquissa i mancada d’ambicions,

sí que ja només és trist esguerro o monyó,

pel fet que, com prou saps, sóc de mena cardaire,

el verriny totlany m’acordona la gola;

i, caminant caminant,

cada camí doncs que em ve la dèria neguitosa de la trempera urgent,

sóc capaç i tot de no mirar-m’hi gaire

i d’embotir-la doncs

en la primera escletxa;

què hi fumbrem, sóc així de borinot,

bensenes, aital, com bufaforats eixelebrat, temerari, totjorn al vaitot a despit

d’escorpins i d’aranyes negres i de nigues cuques de forat i, belleu,

qui sap, qualque lleona somnolent;

d’on al capdavall que el fet d’endinyar-la a cap fenella de porta

amb la bústia darrere

per al correu

sigui avinentesa que en el meu cas s’escaigui d’esdevenir’s no pas poc sovintet

i vet ací que de trast en trast

s’escaigui així mateix llavors que un gos guardià rere la porta trobi avinent

de fer-hi un mos: de fer-m’hi un mos,

escanyant-m’hi ans estroncant-m’hi al bec mateix i en sec la lleterada

i no pas únicament la lleterada, ah, llas.”

allò la convenç, i em diu de pobrissó

i que cal prou llepar-hi amb prou dolcesa les velles nafres escarificades

del com més anem més descabalat bri de broquet...

d’on rajar-hi, car encara n’hi ha, en raja,

això rai, nimfes sacres, kantas niskas,

us atanseu a la deu remorosa de les mel·líflues ambrosies,

degoteigs musicals de curatius rajolinets,

i us hi estotjàveu ans estatjàveu,

si sabíeu com hom hi gaudia,

i ens estalviàvem d’arriscar’ns

pels metàl·lics ersatzs de potencials rovells d’esgarrany i microbi tetànic

i, a les tèrboles foscors d’allèn, les eventuals esmolades dents dels cànids;

llengües mòbils, verges molles,

i sospeseu-hi, minyones ruboritzades, santes nimfes,

els meus collons més prenyats que no els mateixos ploms d'Arles,

com em dic, alzinat en plint de molses, Carles.

20080510
27. amb rima i sense - 2 -

escosint alleradament elevats paisatges

per quines altes muntanyes no ens perdem

ni quins paisatges no ens revelen els cims

ca, i als penyals amb veus de dones els vents

ferms no ens darden amb les virtuts del concret?

el plugim, la boirina, o els llamps que fenen

el cel, els arbres esgavellats, els claps

soms i sems i els clots de molses irisades

on espeteguen els raigs del Solell, ca

i les plantes qui s'arrapen oloroses

per les esquerdes, ca, i àdhuc conquerien

el peu de l'estàtua qui esdeveníem

tret que els cabells ens onegen als vents qui

amb veus de dones ens enumeren virtuts

sens fi del que al món rau, un món cafit doncs

de sòlides veritats que copses tantost fots

el camp de la pútrida gàbia on et tanques

et tanquen, ens tanquem, sòpites fantasmes.

escosint alleradament elevats paisatges

si muntanya amunt doncs salves feixes, creixes

al nou horitzó d’un món adés promès

el peu ferm es falca al ros relleix, reneix

l’esperança del comprendre-ho, no ets cuc ruc

qui tem l’ombra de l’armil·la qui oscil·la

penjada al fosc buit i a frec d’esclat; t’han nat

nu i esverat, tancat al clot del reglot

fastigós de cada dogma escarransit

de repel·lent capellanot malparit

pels sílexs i les arestes saps que ets viu

i pels llamps que l’electricitat reviu

ara que escapes embolicat de capes

ca, i eriçat de dagues i ric de pics

i repics on pels frescs aires rampinyaires

els ocells de becs esmolats veritats

t’han dit amb cada esgarip esfereït

ca, i si se’t rebrega poruga l’eruga

qui enmig del trepig amb sola malastruga

trepitges com qui trepitja erts dits trits

de grimpaire no gaire com cal ni bo

d'aquells qui empaiten, bofiescs, el qui s'estorç

trepitja bo i amb més esforç, i en escorç

els prens potser per pilota – amunt la pota

i guitza avall – el cuc mort i el cap de mort

qui et guipava per prendre't, retre't en gàbia

pútrida – xemica'n doncs l'accipítrida

gúbia, urpa esparveradora, i fuig

més alt on les veus de sibil·la del vent

qui sibil·la i oracular en òscul pluig

et xiuxiueja vies alades, hi ets

ca, i encar ausades t'hi llences volaire

enjòlit com muntanya qui en esventada

armil·la, mes sòlidament ancorada

enlaire salla, acomplert.

20080704
30

merda, ara em moriré

d'on em ve tanta d'enveja, d'odi

de brutícia

de maligna ràbia sempre a frec de cresp?

és això: no puc resistir

no puc encobeir, no puc suportar

que ningú vulgui imposar-me la seua voluntat.

sóc vanitós i caparrut

sempre he de tenir raó

indoblegable

indòmit

incrèdul

malfiat

injust.

sempre duré la contrària

no sé reconèixer mai que em manca raó

ni ara

farsant

ni confessant-me no deix de presumir

d'ésser demoníac

superior

intocable

ofès.

els fats, els déus, la natura

la genètica, la malaltia

la mort...

tots la cagaven

cap no era prou bo per a fer

el que m'hagués convingut.

jo sempre, tot, ho hauria fet millor.

indubtable

al capdavall indubtable.

per molt que dubti

cada dubte és passatger

al capdavall sempre impòs la meua voluntat

al dubte arbitrari, adventici, traïdor.

20080701
29. rebutjant la farsa de la distància s’atansa a la llar del port

tard o d’hora també haurem aurora

hi ha en el paisatge tenebrós i limitat només cossos adés joves

i ara a mig desfer sota els automòbils derelictes, rovellats;

hi ha adesiara l’ombra benvinguda dels gegants protectors

qui es desixen nitament i secreta dels boscs patris i vigilen,

amatents, damunt llurs xanques d’amples troncs tenelluts,

finestres endins, que en les foscors no ens féssim gaire mal...

quan finalment, oidà, la nau s’envola i reneix horitzó ençà...

rebutjant la farsa de la distància s’atansa a la llar del port

on la flama sol-i-verna ara s’atia de valent amb el nou zèfir...

recalarà la nau i amb ella l’embat de l’onada que escombrarà

els morts i els derelictes de la platja en acabat ja netejada...

i gosarem llavors encendre llums dedins la casa

i gosaran els secrets gegants llençar llurs xanques damunt la creixent xera

i aniran peu nu i revelats de bracet amb nosaltres

a rebre el vaixell ran d’onada, de qui els xemics ens banyen

i ens mig esborren les llàgrimes d’agraïment, d’alleujament...

i riurem perquè l’aconhortat oblit s’instal·li al cor dels navegants

qui il·lesos ens tornen, sense corruix, visatges hialins,

corrent als braços dels qui fidels romanguérem sotraguejats

a l’alta mar de les humiliacions i els sacrificis

esperant que només tornés, com ara, la nau solar de l’alliberament.

20080924
31. Set estrofes amb catàstrofe

Trets astorats pels tasts hipnòtics; les sentors marítimes; les visions d’estanys amb granotes; els tactes de sedes i goles... [Set estrofes amb catàstrofe.]

1

Com qui es corda la sabata

Alça-te’m la batata

On t’urparà la gata

Qui traus per daus barata.

2

Oh adorable puta

Qui sacses ma batuta

Mentre ton cony de jute

Contagi a l’ull m’esputa.

3

Oh estopenc pa de pita

Ta vagina petita

Pren allò que hom li gita

(Ni en té por ni es despita).

4

Oh foradet qui es peta

Prou cal ésser poeta

Per a tractar’t d’aixeta

D’on ix dolça crispeta.

5

Qui no en beu, d’eixa bóta

Perd l’esperança tota

(Fiquem-lo al gota a gota

El cor no li rebota).

6

No hi ficaré la pota

No faré tal patota

Ample el xap ja s’escota

La bossa se’m desbota.

7

Oh bassa doncs repleta

S’eixampla com bateta

Samaruga rogeta:

Pler n’estrebes, com veta.

– – – – – –

Oh puta qui esputa

Oh beata amb batuta

Oh batata amb crispeta

Oh foradet qui es peta...

[D’empal·lidits espècimens

Put el pot del poeta

D’empalats verms, de pèssimes

Larves, si el branc no espleta.]

20081015

34. relliscós entre brees sense lluna

com tritó il·lunadament

agafàrem el cotxe a la nit

i al pàrquing dels magatzems buits

hi anàrem a rembre un trineu i un carretó

que havíem subtilment ficat a banda durant el jorn

els carregàrem darrere

ens espolsàrem les mans del fang sec

i llavors ens atapeírem als seients

i força eufòrics ara ens arribàrem fins al centre

mentre ells se n’anaven al cafè

a xerrar-hi amb les famílies

jo me n’aní a xafardejar entre les tendetes

especialment el carreronet amb les llibreries de vell

no podia comprar cap llibre

i n’hi havia de bons!

tots eren massa cars pel que duia a la butxaca

(com sempre pràcticament no re)

després de fer-la petar una mica

en una cantonada amb uns coneguts

qui hi fumaven i hi discutien de futbol i de política

xano-xano en la foscor

me’n tornava cap a casa

abans d’obrir la porta

he feta espetegar una pixarrada al jardí

llavors

dins

mentre a baix em rentava les mans i la cara

m’ha semblat sentir soroll a dalt

o a les escales

he cridat

qui hi ha qui hi ha?

ja heu tornat?

cap contesta

allò era estrany

i m’he temut que no fos cap lladre

justa la fusta!

rere una columna de l’escala

allí hi apareix sobtadament el lladre

què hi fots?

li dic somrient perquè sé que tinc l’excusa

de fer’l malbé si vull

les lleis de la propietat bé m’emparen!

mes llavors pitjor

un altre

i un altre i un altre

surten darrere el primer

cinc lladres armats contra meu

no tinc gaire marge de maniobra ara

encara somric però

car qui té dret a matar’ls sóc jo

tot i que cal reconèixer que

la probabilitat que ells em matin sense permís

és més grossa que no pas

la meua de matar'ls amb llicència i vistiplau

de la societat

havia obert silentment el ganivet a la butxaca

i de sobte el vaig llençar al cor del primer lladre

era lleig i degenerat com tots

i fràgil

fàcil d'atuir o de pelar

i aquest precisament tan blancot

gairebé albí

i ple de cicatrius i llúpies i brians

amb uns ulls blaus molt penetrants

això també

es va enfonsar

mentre els altres quatre disparaven

amb llurs pistoles ensems i a betzef

immediatament m’havia amagat

de seguida havia provocat un curtcircuit

i em movia lleuger i callat com peix de foscor

(és clar

érem al soterrani i qui se’l coneix millor?)

a més

sabia on el coronel hi havia enfonyada

una pistola

(l’únic que al cap de tants d’anys

devia estar enferritjada)

tanmateix rai

no em va caldre espantar-los-en

els sentia fugir en la nit

aviant xisclets aliens

de conill

i en porreta

sense botí

ni arrossegant llur mort

el mort?

ah sí

el sebollírem més tard al jardí

sota les pixarrades.

20081013
33. peix de foscor dins la nit

som ombres

som ombres

que ens desfem

en la nit

com un peix de foscor

m’abelleix de moure-m’hi

dins la nit

i descobrir-hi

que sota els llivells d’alta complexitat

que la llum ens pretenia fer veure

de fet

hi rau la facilitat

hi rau la simplicitat

del dau damunt el dau

i el dau al dau

tot tant palès!

tantes de veritats que només la nítida

serenor de la nit escateix!

sense la façana opaca del cos

les ombres ja no menten

tot esdevé fàcilment entès

(i mai

no n’hi havia

per a tant)

les aparences estrafolles s’han foses

en la negror

la claror ho enfosqueix tot

i com més clar més fosc

escates vibràtils

efímers llambreigs

petits miralleigs

imperceptibles vibracions

les nostres lleugeres cogitacions

d’ombres que en desfer-s’hi

esdevenen indistintes argamasses

que enllefiscarien

llimutjaven

o envernissen

(fugisseres traces)

els daus de la nit.

20081012
32. en galze dret asclat per un somriure

ara mateix al bosquet en les mateixes condicions ambientals

és clar que no vaig als grans magatzems a comprar-hi re

hi vaig a veure estofes i sobretot la gent, i a sentir què hi diuen...

avui hi era prou allerat i lleuger quan per malastrugança

tres infants no gaire deseixits però molt malparits

han volgut que els donés diners...

no se n'adonaven pel meu posat i roba que no duc ni tinc mai ni un clau

s'han enfellonits tanmateix quan els deia que fotessin el camp

que allí ningú no hi rascava virolla...

i tot d'una veig que tinc fogots

m'he temut que muntarien un escàndol, i malament rai...

sempre m'han acollonit els infants

llur malícia no ve filtrada, raja a doll

són pura malignitat...

se n’han anats remugant, renegant, maleint-me, “te la tenim jurada”

i un, fonent-se, tot de sobte m’ha clavada una ungla a la mà

una ungla plena de malalties

m’he guaitada esfereïdament la mà que sagnava una mica

he esguardat girientorn

i llavors he eixit apressat per una porta a rentar-me la nafra...

“prepòstera renyina”, anava dient, i m’he degut equivocar de porta

era una porta de darrere i hom no m’ha dit re quan l’emprava

pel meu posat i roba hom em confon sempre per un dels treballadors...

he fet cap al gran quarter d’amples murs grocs que els militars abandonaven

i ara els grans magatzems fan servir per a emmagatzemar-hi vehicles

i màquines massa enormes perquè hi càpiguen entre el públic

i les altres baluernes que fan funcionar les escales mecàniques

i tots els altres complicats aparells dels grans magatzems

laberints de mecanismes, endinsar-m'hi sempre em corfon

i m'atia a una certa incomprensible eufòria...

he sortit del quarter amb els enormes murs grocs caminant

darrere un lent camió gegantí carregat fins al capdamunt dels burxots

hom no m'ha dit re – tothom troba pel meu posat i roba que hi dec pertànyer...

la meua mà em preocupava de valent

la infecció potser feia acceleradament camí

a pas una mica més viu m'he anat allunyant de la ciutat...

al camp hi cercava arreu un rierol

un rec si fa no fa cristal·lí i impol·lut que em rentés

finalment n'atenyia un – l'he saltat amb un botet tot elegant

i a l'altra riba, arenosa, hi deixava la mà en remull

i hi escoltava adelitat xampurrejar els pardals...

deien tots excitats que el candidat d’esquerres havia guanyat...

el Sol era net, l’aire clar

l’herbei somall, el ventijol, vós direu, balsàmic, dolç i bla...

un somriure beatífic m’asclava esclet de dalt a baix

les ombres clapejades dels arbres pausats

em duien en somnis

a esdevenidors tan suaus com els passats.

20080508
26. a trams trampejats

de les andanes esquerdades als trens polsegosos, estellats

els viatges s’escurcen

amb prou feines començats

finits

el bagatge ha minvat

fins a la inexistència

ni prospecte ja no duc

no pot pas

la mort – destí evitern –

ésser ja gaire lluny.

20080615
28. Una petita debilitat : volia ficar el seu retrat

simi nu amb balladora

el simi?
va nu sota el vestit que és tota la identitat que té
així sota els cassigalls la pell

i ella?

va nua sota el vestit que és tota la identitat que té
d'aqueixa manera sota els cassigalls la pell

sota la pell el cos
per la pell ambdós embolicats

i llurs individualitats d'individus?

cada sardina al tou de sardines és un individu
i en una llauna quantes en caben d'enllaunades?
per aventura tres o més - fins a catorze o quinze, qui sap

depèn és clar de la mida de la llauna

mes sota la pell variada del verat o la sardina
l'individu es manifesta
i si us n'adoneu només és verat o sardina per la pell adient
que duu
car si en duia una altra...
si duia pell de lleó
fóra un lleó...
pell de persona
persona
etc...

per xo hom es vesteix
perquè cascú - o quasi- vol ésser un individu
un individu individualitzat amb una individualitat
a això l'ensinistren...

deu haver-hi qualque avantatge per a la supervivècia
de l'espècie
etc...

mes tot és decepció: falsedat
car els cassigalls com la pell només amaguen carn
i els pecats de la carn...

ah els pecats de la carn!

no el jaquien viure
en cometia àdhuc de diürns!

mes la memòria pas que és lletja...

diu, melangiós, amb dolç enyor: me'n...
me'n record del meu cul blau...

era com l'eclipsi de qualque Solell pus poderós encar!

això volia...
això volia fer...
volia ficar aqueix dibuix
que li feren quan era jove
i el verriny no el jaquia viure...

per sort
(mes sempre ha estat sortós amb la balladora)
per bolla
(mes sempre ha set bollut amb la balladora
car "qui és banyut és bollut")
per sort
ara s'ha fet vell
i els pecats de la carn
l'hi porten fluixa...

20080704
30

merda, ara em moriré

d'on em ve tanta d'enveja, d'odi

de brutícia

de maligna ràbia sempre a frec de cresp?

és això: no puc resistir

no puc encobeir, no puc suportar

que ningú vulgui imposar-me la seua voluntat.

sóc vanitós i caparrut

sempre he de tenir raó

indoblegable

indòmit

incrèdul

malfiat

injust.

sempre duré la contrària

no sé reconèixer mai que em manca raó

ni ara

farsant

ni confessant-me no deix de presumir

d'ésser demoníac

superior

intocable

ofès.

els fats, els déus, la natura

la genètica, la malaltia

la mort...

tots la cagaven

cap no era prou bo per a fer

el que m'hagués convingut.

jo sempre, tot, ho hauria fet millor.

indubtable

al capdavall indubtable.

per molt que dubti

cada dubte és passatger

al capdavall sempre impòs la meua voluntat

al dubte arbitrari, adventici, traïdor.

20080701
29. rebutjant la farsa de la distància s’atansa a la llar del port

tard o d’hora també haurem aurora

hi ha en el paisatge tenebrós i limitat només cossos adés joves
i ara a mig desfer sota els automòbils derelictes, rovellats;
hi ha adesiara l'ombra benvinguda dels gegants protectors
qui es desixen nitament i secreta dels boscs patris i vigilen,
amatents, damunt llurs xanques d'amples troncs tenelluts,
finestres endins, que en les foscors no ens féssim gaire mal...

quan finalment, oidà, la nau s'envola i reneix horitzó ençà...

rebutjant la farsa de la distància s'atansa a la llar del port
on la flama sol-i-verna ara s'atia de valent amb el nou zèfir...

recalarà la nau i amb ella l'embat de l'onada que escombrarà
els morts i els derelictes de la platja en acabat ja netejada...

i gosarem llavors encendre llums dedins la casa

i gosaran els secrets gegants llençar llurs xanques damunt la creixent xera

i aniran peu nu i revelats de bracet amb nosaltres

a rebre el vaixell ran d'onada, de qui els xemics ens banyen

i ens mig esborren les llàgrimes d'agraïment, d'alleujament...

i riurem perquè l'aconhortat oblit s'instal·li al cor dels navegants

qui il·lesos ens tornen, sense corruix, visatges hialins,

corrent als braços dels qui fidels romanguérem sotraguejats

a l'alta mar de les humiliacions i els sacrificis

esperant que només tornés, com ara, la nau solar de l'alliberament.

20080924
31. Set estrofes amb catàstrofe

Trets astorats pels tasts hipnòtics; les sentors marítimes; les visions d'estanys amb granotes; els tactes de sedes i goles... [Set estrofes amb catàstrofe.]

1

Com qui es corda la sabata

Alça-te'm la batata

On t'urparà la gata

Qui traus per daus barata.

2

Oh adorable puta

Qui sacses ma batuta

Mentre ton cony de jute

Contagi a l’ull m’esputa.

3

Oh estopenc pa de pita

Ta vagina petita

Pren allò que hom li gita

(Ni en té por ni es despita).

4

Oh foradet qui es peta

Prou cal ésser poeta

Per a tractar’t d’aixeta

D’on ix dolça crispeta.

5

Qui no en beu, d’eixa bóta

Perd l’esperança tota

(Fiquem-lo al gota a gota

El cor no li rebota).

6

No hi ficaré la pota

No faré tal patota

Ample el xap ja s’escota

La bossa se’m desbota.

7

Oh bassa doncs repleta

S’eixampla com bateta

Samaruga rogeta:

Pler n’estrebes, com veta.

– – – – – –

Oh puta qui esputa

Oh beata amb batuta

Oh batata amb crispeta

Oh foradet qui es peta...

[D’empal·lidits espècimens

Put el pot del poeta

D’empalats verms, de pèssimes

Larves, si el branc no espleta.]

20081015
34. relliscós entre brees sense lluna

com tritó il·lunadament

agafàrem el cotxe a la nit

i al pàrquing dels magatzems buits

hi anàrem a rembre un trineu i un carretó

que havíem subtilment ficat a banda durant el jorn

els carregàrem darrere

ens espolsàrem les mans del fang sec

i llavors ens atapeírem als seients

i força eufòrics ara ens arribàrem fins al centre

mentre ells se n'anaven al cafè

a xerrar-hi amb les famílies

jo me n'aní a xafardejar entre les tendetes

especialment el carreronet amb les llibreries de vell

no podia comprar cap llibre

i n’hi havia de bons!

tots eren massa cars pel que duia a la butxaca

(com sempre pràcticament no re)

després de fer-la petar una mica

en una cantonada amb uns coneguts

qui hi fumaven i hi discutien de futbol i de política

xano-xano en la foscor

me’n tornava cap a casa

abans d’obrir la porta

he feta espetegar una pixarrada al jardí

llavors

dins

mentre a baix em rentava les mans i la cara

m’ha semblat sentir soroll a dalt

o a les escales

he cridat

qui hi ha qui hi ha?

ja heu tornat?

cap contesta

allò era estrany

i m’he temut que no fos cap lladre

justa la fusta!

rere una columna de l’escala

allí hi apareix sobtadament el lladre

què hi fots?

li dic somrient perquè sé que tinc l’excusa

de fer’l malbé si vull

les lleis de la propietat bé m’emparen!

mes llavors pitjor

un altre

i un altre i un altre

surten darrere el primer

cinc lladres armats contra meu

no tinc gaire marge de maniobra ara

encara somric però

car qui té dret a matar’ls sóc jo

tot i que cal reconèixer que

la probabilitat que ells em matin sense permís

és més grossa que no pas

la meua de matar’ls amb llicència i vistiplau

de la societat

havia obert silentment el ganivet a la butxaca

i de sobte el vaig llençar al cor del primer lladre

era lleig i degenerat com tots

i fràgil

fàcil d'atuir o de pelar

i aquest precisament tan blancot

gairebé albí

i ple de cicatrius i llúpies i brians

amb uns ulls blaus molt penetrants

això també

es va enfonsar

mentre els altres quatre disparaven

amb llurs pistoles ensems i a betzef

immediatament m'havia amagat

de seguida havia provocat un curtcircuit

i em movia lleuger i callat com peix de foscor

(és clar

érem al soterrani i qui se’l coneix millor?)

a més

sabia on el coronel hi havia enfonyada

una pistola

(l’únic que al cap de tants d’anys

devia estar enferritjada)

tanmateix rai

no em va caldre espantar-los-en

els sentia fugir en la nit

aviant xisclets aliens

de conill

i en porreta

sense botí

ni arrossegant llur mort

el mort?

ah sí

el sebollírem més tard al jardí

sota les pixarrades.

20081013
33. peix de foscor dins la nit

som ombres

som ombres

que ens desfem

en la nit

com un peix de foscor

m’abelleix de moure-m’hi

dins la nit

i descobrir-hi

que sota els llivells d’alta complexitat

que la llum ens pretenia fer veure

de fet

hi rau la facilitat

hi rau la simplicitat

del dau damunt el dau

i el dau al dau

tot tant palès!

tantes de veritats que només la nítida

serenor de la nit escateix!

sense la façana opaca del cos

les ombres ja no menten

tot esdevé fàcilment entès

(i mai

no n’hi havia

per a tant)

les aparences estrafolles s’han foses

en la negror

la claror ho enfosqueix tot

i com més clar més fosc

escates vibràtils

efímers llambreigs

petits miralleigs

imperceptibles vibracions

les nostres lleugeres cogitacions

d’ombres que en desfer-s’hi

esdevenen indistintes argamasses

que enllefiscarien

llimutjaven

o envernissen

(fugisseres traces)

els daus de la nit.

20081012
32. en galze dret asclat per un somriure

ara mateix al bosquet en les mateixes condicions ambientals

és clar que no vaig als grans magatzems a comprar-hi re

hi vaig a veure estofes i sobretot la gent, i a sentir què hi diuen...

avui hi era prou allerat i lleuger quan per malastrugança

tres infants no gaire deseixits però molt malparits

han volgut que els donés diners...

no se n'adonaven pel meu posat i roba que no duc ni tinc mai ni un clau

s’han enfellonits tanmateix quan els deia que fotessin el camp

que allí ningú no hi rascava virolla...

i tot d’una veig que tinc fogots

m’he temut que muntarien un escàndol, i malament rai...

sempre m’han acollonit els infants

llur malícia no ve filtrada, raja a doll

són pura malignitat...

se n’han anats remugant, renegant, maleint-me, “te la tenim jurada”

i un, fonent-se, tot de sobte m’ha clavada una ungla a la mà

una ungla plena de malalties

m’he guaitada esfereïdament la mà que sagnava una mica

he esguardat girientorn

i llavors he eixit apressat per una porta a rentar-me la nafra...

“prepòstera renyina”, anava dient, i m’he degut equivocar de porta

era una porta de darrere i hom no m’ha dit re quan l’emprava

pel meu posat i roba hom em confon sempre per un dels treballadors...

he fet cap al gran quarter d’amples murs grocs que els militars abandonaven

i ara els grans magatzems fan servir per a emmagatzemar-hi vehicles

i màquines massa enormes perquè hi càpiguen entre el públic

i les altres baluernes que fan funcionar les escales mecàniques

i tots els altres complicats aparells dels grans magatzems

laberints de mecanismes, endinsar-m’hi sempre em corfon

i m’atia a una certa incomprensible eufòria...

he sortit del quarter amb els enormes murs grocs caminant

darrere un lent camió gegantí carregat fins al capdamunt dels burxots

hom no m’ha dit re – tothom troba pel meu posat i roba que hi dec pertànyer...

la meua mà em preocupava de valent

la infecció potser feia acceleradament camí

a pas una mica més viu m’he anat allunyant de la ciutat...

al camp hi cercava arreu un rierol

un rec si fa no fa cristal·lí i impol·lut que em rentés

finalment n’atenyia un – l’he saltat amb un botet tot elegant

i a l’altra riba, arenosa, hi deixava la mà en remull

i hi escoltava adelitat xampurrejar els pardals...

deien tots excitats que el candidat d’esquerres havia guanyat...

el Sol era net, l’aire clar

l’herbei somall, el ventijol, vós direu, balsàmic, dolç i bla...

un somriure beatífic m’asclava esclet de dalt a baix

les ombres clapejades dels arbres pausats

em duien en somnis

a esdevenidors tan suaus com els passats.

20081106
35. sang blanca

Per l’osca al coll al conill penjat la sang li degota

M’havia finalment rasos o raguts barba i cabells

i semblava doncs ara talment pollastre plomat,

gat espellat,

titella rònec.

Tot fastiguejat de mi mateix, li dic a la meua dona:

“Això sóc, nu, un espantall sense roba.

Prou veig per la teua expressió que coincidim en això:

en el fàstic que tant et faig a tu com a mi mateix me’n faig;

vull tornar-me’n, sol, com als anys d’on, perquè era jove i devot de tu,

longànime així em premiares: redimint-me,

traient-me del forat de mala mort i fent-me veure desfiles de món.

Tret que ara ja en tinc prou. Tornaré al mateix sostremort,

a estossegar-hi, a bullir-m’hi l’arròs,

a pudir-hi al mateix resclum dels quatre llibres que hi tinc,

a gratar-m’hi a l’eixarreïda pell la pruïja i la pegadella,

i a reprendre-hi tot plegat aquelles enyorades habituds:

pelant-me-la desmenjadament,

i això sí, sobretot, fent tot el sant dia poemes.”

Branda que no el seu cap vivaç i feréstec, i em diu:

“Mes m’has d’estintolar; m’has de sostindre;

aquest era el tracte, a despit de tot.”

Li dic: “Oh, la recança! Folla fores quan no acceptares

qualcuna de les proposicions de tos amants

i no em jaquies llavors, esbotzegat com ròssa massa usada!

Te’n recordes quan esbufegat prenia les trucades

dels teus amants quan no érets a casa,

i, en pic tornaves, et deia: en Tal o en Tal Altre

ha trucat

que t’espera a aquell hotelet que sabeu, o a sa casa?

Recordes que em vas dir que alguns

et volien per a ells tot sols, sense mi empudegant,

tot i que no empudegava gens, complícit, cuguç, complagut,

àdhuc bavós

quan et dignaves a fer-me’n, dels vostres embats, cinc cèntims;

ah, i quan em deies com s’ho feien cada matí,

com homes de veritat, dius, sovint semblants a l’heroic zero-zero-set i tot

(i tu i ells tanta de familiaritat! de picant intimitat!)

amb quina mirífica mestria es raïen la barba

(i esmentar-ho sol t’humitejava el canó),

com eren homes de veritat, com eren homes de veritat...

brandeixen sense por els raors

(deies rient-te’n part dessota el nas, deies sobergament i sorneguera)

com brandeixen d’altres objectes punxeguts i roms

(no pas com jo, faldilletes acollonidet,

frèvol ans insignificant poeta de l’esventada ment),

i em deixaves esmeperdut quan bocabadadament descrivies

si en sabien, en allò com en tot,

com es mudaven i llençaven propines als cambrers

i feien anar de bòlit a fàmuls i pixatinters,

o si mai calia àdhuc cardaven qualque mastegot

(em queien les llàgrimes d’empetitiment)

fins que sense engaltar-les etzibaves,

ah amb aquell erotiquíssim somriure maliciós,

els esgarrifosos detalls de com te l'endinyaven part davant i part darrere

(i sense demanar permís! insisties)

(permís que si mai gos demanar-lo mai no obtinc)

recordes com m'ho deies doncs, que en Dallonses o en Daixonses

t'havia demanada per a ell tot sol,

mes que dubtaves perquè trobaves que així com ho teníem

ja ho teníem belleu prou bé,

i llavors sobretot, és clar, comptant que jo prenia tanta bona cura de la canalla,

per què esvalotar el galliner?

Bé, ara la canalla ha fugit,

i jo, més moribund que no mai, sense gaire sang,

i amb la poca sang romasa pobra i inerme, empitjorint,

potser m'abelliria de retirar-me a un raconet

com es retira la feristela nafrada o malalta.

Què me’n dius dels teus amants corrents?

Cap qui piqués? Algun t’agafava? O és massa tard?

L’ham massa esmussat? L’esquer menys responsiu?”

“No em fotràs pas”, que em diu,

“et vull a tu; encar fregues amb prou briu els fogons,

saps estendre la roba,

bullir la verdura, comprar els queviures, pagar els rebuts,

obres amb cortesia la porta i blegues prou bé les flassades quan fas el llit,

em repeteixes acuradament els missatges rebuts si no hi sóc

i al capdavall, tot i que xuclat, no estàs xuclat del tot;

i verdeta i roseta sí,

mes blanca del tot encar no:

encar no tens la sang del tot tota blanca, no.”

20081212
36. maquinetes espatllades

perdent, anar perdent és el que toca mentre als afores la fosca va embolicant-ho tot

he espatllada a dretcient la maquineta de fer poemes

l’he omplerta de gargots

la tinta ho anava empastifant tot

el líquid, l’aigüeta on les lletres que farien els mots hi suraven

o nedaven com peixets, és ara tota bruta

i se n’escola per les juntures de la maquineta malcollada...

abans o després m’ha deguda caure

veig que bon tros dels cargols estan mig descargolats

faig com qui gens convençut voldria tornar a collar-los

no, no la recobraré pas

tots el peixets confusos, moribunds...

la minva de facultats

no és solament als dits i llur traça

és també entre els engranatges i coixinets

(esquimats, enferritjats...)

de la maquineta sensorial fent xup-xup

sota aquest pansit apedaçat estrenyecaps groguenc...

la família em convida fora

viatgem (per a eixorivir-me?) a la ciutat nadiua

nadiua meua

i hauria d’ésser doncs qui s’hi reconeix millor

i nogensmenys re no reconec

m’hi reconec pitjor...

de seguida m’he deseixit del grup

no sé anar mai en boldró

no puc pensar prou bé entre la xerrameca

i no vull tampoc que ningú se n’adoni que hi sóc

(potser segurament que hi sóc de massa)

i ara, és clar, m’he perdut

per la ciutat nadiua

hi sóc en tot l’estrany – no reconeixent ningú

per ningú reconegut...

tothom, la gentada en voluda, fent cua a un lloc o altre

mes mai no faig cua enlloc

no sóc dels qui fan cua

m’estim més de pairar-me’n

quedar-me’n sense, res no és essencial

deixeu-me doncs anar

no és que vulgui cremar cua

és que per a anar a l’altre cantó

he de passar entre vós

trist atapeïment per a veure ni sentir quin pallassot...?

massa de gent pertot

massa de gent novella, d’on han sortit?

i sobretot gent d’enjondre

quina cafetera russa...!

només un boig damunt una garangola plena de deixalles...

i, ara que em fonc, a l’altra banda d’avinguda

on la gent hi és tan escarsa

una captaire esparracada...

recorden el mateix poema

meu

que tant l’un com l’altre diuen mal dit...

tot i que aquest parell són (i és d’agrair!)

dels qui no tenen cap oïdor

ningú fent cua per a escoltar-se’ls...

sol estrany perdut i fosc

i el telèfon de butxaca que no té la bona comunicació

no truca ningú qui conec

agafa, si a les palpentes hi toc les tecles

una altra banal ràdio alemanya

no truca doncs enlloc

a part que no veig gens bé què faig

a poca llum i amb les ulleres perdudes...

sense ulleres no arreglaré doncs mai tampoc

aquesta màquina de trucar

llencem-la a qualsevol bocoi com la de fer poemes...

i els topants

els fluctuants topants

per on passava de petit

els fluctuants topants envaïts per excrescències

gairebé irrecognoscibles

i ja no sé ni tornar-me’n...

he perdut els meus

(si mai tenia ningú, els he perduts)

absent de la ciutat nadiua

havia anat perdent els vells

en ecos que s’aprimen fins a la nul·litat...

ara, a la ciutat nadiua, estranya del tot

es veu que

també

hi perdia els nous...

20090127
37. naturalment indemnitzat

Intacte

sembleu carrinclones damisel·les d’honor en boldró homogeni

vosaltres, tots els rudes mascles qui us repengeu a la barra del cafè.

per la finestra que a tall de mirall hi teniu darrere les lleixes d’ampolles

hi veig les ruïnes cremades de l’escabrós edifici dels tallers

on hom confegia adés el diari que us criticava el poder.

com es deia el diari, vaig demanant, sense fer gens d’enrenou

com es deia

com es deia el diari?

tots preteneu mai no haver sentit a dir-ne re

quin diari?

quin diari?

i tanmateix tots els rudes mascles, les homogènies damisel·les d'honor

d'unes noces de disgust, prou pertanyeu al poblet.

un em diu finalment que encara prendré mal

i li dic doncs que s'enganya

que sempre de les condicions més difícils

n'ixc indemne.

i ara vigileu, faig, amb un dit monitori, que veig al cel la foscor

i les bromes porten aigua.

i efectivament he anat a pleret fins al capdamunt del tuc

i a baix tost hi és tot riuada.

torrentada abrupta que tot s'ho enduu

i veig també que tots plegats us equivoqueu de viarany

i que aneu a parar, clavegueram avall, peristàltics

prepòsters, a la biorxa, a mar.

ara intacte, tombava l’esguard devers les ruïnes

on com en garbell o en xarxa alguns s’encallaven, farnats.

les distàncies són sempre per a mi apamables

àdhuc sebollides en esborradora aigua

essencialment pel fet que sé

nodrir-me

de qualsevol cosa.

tot ho tinc doncs pagat

naturalment indemnitzat.

els viatges em són sempre profitosos

el cervell fet un nus que llavors es desfà en troballes inoïdes, ca?

tot hi era negre i rosa, com un cony, i m’hi enfonsava

amb els dits dúctils i untats.

n’emergiré, seriós, lleugerament enformatjat.

20090228
38. escita cuirassat

escita amb cuirassa fent espetegar llumins als esperons

no danses el minuet per causa dels ulls de poll

la difícil guarició et malmet l'idil·li

fenòmens de llumí enigmàtic t'empudeguen l'ull

a ritmes que t'esperonen a ésser encara més higiènic

t'ocupes del teu nas tot i que ningú no t'aviï o atiï

a ocupar-te'n: ocupa't del teu nas! és l'únic mot que sempre

has obeït – què collons deus voldre ara? quin puu no et pruu prou?

d'ençà de petit que hi ets de massa

i ara te'n vas amb els diamants a la butxaca

damunt la sinistra neu negra el vol opulent

dels teus peus mercurials

fas vots perquè les teranyines de la boira

aviat hagin aviat als mortífers soterranis del clavegueram

l’ombra del teu pas d’espectre justament atraçat
als indrets on les gaubances són anònimes

l’únic que mai t’ha feta vergonya és la brutícia

t’assumeixes escita lliscadís per les galeries que minen la vila

vols gallinacis emprenen els monstres que se t’esbarrien
quan amb braó i fuet t’esbraves pel contaminat rebost
on el fang immund dels colltorts és atroç obscenitat
que palesament se’t desglaça perquè conscient en siguis

ara has vista novella espècie de puteria:
als carcanyols de les portes que viren cap a l’indret
on acoltellaràs l’oceà
hi han relleus d’ansiosos camandulaires venent a mans besades
merda: record de les catacumbes

les sinuositats fineixen quan en una exhalació

descens cap al fons on l’espectre lluminós et fa tant de goig

t’escaguitxes escamarlat que l’aigua et netegi

no fas l’estrabul·lat ni t’ensopegues amb els xinyells

nedes silent fins a les aigües impol·lutes

la cuirassa era d’engrut pudent

nu només duus els diamants al clos de cada mà

folles fembres amb els melics enlaire perceps

no pas delators a l’aguait ni eixarreïts bertrols de bòfia

platja de sanatori

arec afegeix-t’hi

abraça les emmorfinades femelles

nus en nus davall les nuus

tens aptitud per a la riquesa

digues amb aire desmenjat: em lleu adesiara

de vindre-hi a raure

flagells de dol em confegeixen escandeixen

obsedides cançonetes de qui les corxeres són

mortals alçaprems que m’obren els ulls a la terror del maipús

badallaran les deesses

damunt la sorra lluny

els escurçons aniran endavant

endavant

endavant

ballant llur minuets

el rum-rum minvarà

el refrec de les onades mai.

20090410
40. prou

enough

amb els tragins oblidava aquella dona
he sortit cuita-corrents a dur-li el beuratge promès
i l'he trobada sanglotant
quina vagina fútil la meua (em diu) xorca baciva borda
i per què ningú hauria doncs de servar-me a l'esment
qui es persuadeix babau a socórrer la carn revinguda de l'amorfa
i s'insulta i m'insulta (i en sap
mots grollers a desdir
tret que n'estic molt acostumat).

és que era amb el rasclet recollint les fulles de davant la botiga
quan un cotxet se'm llença sobre

em manca la cama dreta per menys d'un centímetre
i llavors em sembla un cotxet fantasma: no duu qui el meni?
mes m'he n'adon que hi ha un farcell amorf davant el volant
farcell amorf com si fos (qui sap) un sac de melons o síndries o carbasses
tret que a poc a poc la dona –
les seues popes, el seu ventre, les seues cuixes, el seu cap esborifat –
van situant-se si fa no fa a l'indret apropiat com ara al cos d'una dona
i em diu que la perdoni si de cas
que li acaben de fotre una multa i estava tota desil·lusionada desesperada sense esme
i que s'ha rebregada en aquest embalum amorf de dona sense ossos
perquè ha vist que (tanta d'injustícia al món)
res no valia la pena.

li he dit què voldria si un gotet de vi dolç per a pair l'esglai
i em diu que em si em plau amb aigua en té prou.

anava doncs a anar a la botiga a omplir-li'n un got
i he vist arribar l'autobús ple de quitxalla
tots s'han abalançats a la botiga
volien llet i panets i coca i formatge i xocolata
i he anat de bòlit una bona estona.

després he pujat al pis a ficar els bitllets grossos a la caixeta
i ha sortit mon pare del seu amagatall
vestit de senglar o de goril·la
i m'ha atacat perquè em vol fort com tots els seus altres fills.

m’ha batut i m’ha insultat amb insults i penjaments fats comparats
en acabat a els de la dona de baix.

magolat per la lluita extemporània he tornat a la botiga
i era al taulell somiant despert dilectes delictes
quan me n’he recordat que no duia a la dona qui cuidava aixafar-
me amb el seu vehiclet
el got ara no me’n recordava si de vi o de llet.

d’aigua d’aigua (em deia cridant
i m’insultava a cor-què-vols)
on m’he posat a riure.

empatolla’t en el ressentiment
cada bajanada que dius (pensava)
et revé amb retrunys de funeral.

no us advé mai pruïja de pedra tosca (que li deman)
entrepà amanit amb llamps i bacteris?

esquerpa em diu que no pas que l’ensarronaré
que sóc cofoi corc degenerat (un botiguer
de sina enfitada).

aixec els ulls a la volta del cel
esquerdada neu (dic) rebla’m el clau
i em trec la cigala i me li pix al got.

ens bevem allò i amb aquest pacte fugim ensems i enriolats
a veure món amb el cotxet que m’hauria mort

(incident a l'inici) no feia ni dues hores
si no hagués estat per aquell clotet providencial
on encar ahir la gent supersticiosa de la religió corrent
hi feien cap com pelegrins amargs a llençar-hi
en pagament de qualque miracle o aparició
monedes lluents (eren monedes falses de firetes)
(car tota religió és llautó).

mon pare de plantígrad amb pèls eriçats d'indignació
em veu anar-me'n amb la caixeta robada
em llençaria dinamites nitroglicerines escandalitzat
tret que només ens llença fats penjaments.

al cel els trons i les agulles dels llamps
(que amanirien els bacteris qui feien niu als ulls espies de les pedres tosques)
el cotxet accelerava
espasmes de ressentiment sondrollaven el món
gargots mentals ens decoraven el paisatge nocturn.

mon pare trobarà al calaix del taulell
per tota riquesa només una nota on hi diu "enough"
que la ràbia li faci estavellar-ho tot al vidre de la porta
que anyocs de vidre foradin ninetes d'infants goluts
qui entren ensems en marabunta d'autobús merder.

que un cicló se'ns endugui a visitar noves pols
enough enough prou.

20090401
39. argents vius els nus infants escàpols

Argents vius sota els llamps els infants escàpols

Com diablons nus sota la tempesta

escapeu-vos de nits quan encar sou nyecs

i a la llum dels llamps entre vents i pluges

recacegéssiu els fets de l’univers

Car re altre no val la pena

Pugéssiu a les muntanyes de serradures

de tot l’art del món

correguéssiu alleradament damunt la pols

de totes les escultures les cendres

de tots els llibres els blans estellicons

d’instruments i films...

Per a poder parlar dels secrets

a l’altra banda dels amuntegaments

amb els savis qui moriren

i ara en la mort

recacegen millor.

20090506
41. Marors, Ulls, Lletres

Dues o tres coses encara més importants

Lletres

En la grisor ambient,

car el món és una plana de paper amb ça i lla grops oblongs

i pertot, cel avall, lletres negres que constantment hi plouen,

hi plouen, doncs, com mosques, lletres.

Per terra, com gotes, s’hi amunteguen lletres.

A pancartes més pastoses que no la pròpia grisa atmosfera,

lletres s’hi encasten

que sempre diuen, segures, el què,

l’autèntic què de la qüestió,

l’autèntic què de la qüestió que els poses.

Marors

Mentre baixava les escales cap a la porta

on em semblava que trucaven,

aquest és el pet més llarg, sorollós i pudent

que mai no em feia a la vida.

Per què tria mon pare, precisament llavors,

de tornar de les foscors resclosides de baix,

i, mentre obr la porta, pujar les escales ara massa densament fètides,

de tal manera que ni pot (no n'és capaç, s'hi ofega),

mentre, darrere la porta, al carrer, no hi ha ningú?

Per què mon pare, tots aquests anys mort, tria avui

(aquest moment repugnant, el pitjor que mai no he tingut),

per a tornar a pujar de baix,

escales amunt,

on el meu pet feixugament roman,

com monstre a mig podrir qui en la pudor es rabeja?

Ulls

Amb l’espasa li trec un ull,

i elegant me’n torn de bracet amb la damisel·la,

ara, pel meu acte ínclit, escrú, estrenu, ardit i justicier desagreujada,

alhora que qui l’escarní roman fet un parrac de sang i tendrums al racó.

Me n’adon tanmateix que el seu ull solt, escús, contumeliosament pervers,

vermell, esbatanat, insolent,

del pescant estant,

el turmell m’escoseix de la bella dama...

Ah, nou, més greu, insult!

Allò m’empoixevoleix pus encara!

Amb l’espasa ara

li travessaré el cor, mesquí farcell de carnús d’insultador qui

al racó de l’església rònega s’arrepapava.

20090629
42. zigzagueigs

(zigzagueigs de lluerts a la runa)

ocupat

t’hi trobes la cambra sempre regirada

– sense mètode ni motiu –

misteriosament la casa sempre envaïda

envaïda no saps mai per qui...

per convidats de convidats de convidats de convidats...

a casa seua hom

s’hi troba estrany – incorrecte –

les dones de la feina i tot et guaiten

malament – hom doncs pren el mínim essencial

de ço del seu, i butxaques opulents, fot el camp

~0~0~0~0~

fotent el camp del rusc infecte

deliri de carcasses

d’espectres ressonants

de resilients anafilaxis

de rèmores nimfòmanes

de pèndols hesitants

d’exuberants rèpliques

de jutges hiperventilants

de fòvees boiroses

d’al·lucinacions

de pluges

i de fangs

estrets foscs sinistres ruscs

les ciutats

cafides de paràsits

i les clavegueres sempre curulles, embussades

allerat, per caminets de selves i hortets

lluny dels pistolers

lluny d’oficines maletes passadissos vehicles sorolls

lluny dels uniformes

(hi ha cap persona rere l’uniforme?

mai!)

foscor lluent

foscor lluent

on el carrer es trenca

on el carrer es trenca

dos carrerons sorgeixen

els lleus distesos

veig sabates entre els reflexos de l’aparador

espiant-hi doncs per a veure-hi la cara

mes la cara (d’esbiaix) llegeix un matalàs secret

llegidora de secrets de matalàs

enamoradora noia

tota taca t’hi és mal mesa, bronca

tot sargit t’hi és inexpert

tot pedaç tan fals!

sospitosa doncs m’has descobert

per això vinclava el cap

i accelerava cap a l’eixida on comencés

cap camp

on respirar-hi, lleus allerats.

~0~0~0~0~

què endur-me per a l’èxode

abans d’anar-me’n d’aqueixa casa ruïnosa

perquè se n’emparin els successors

potser valdria més que assagés d’arreglar

tanta de bombeta morta

d’endoll trastocat

de corrent defallent

s’hi trobaran altrament ben malament

he rebuda d’estranquis la visita de la noieta

qui sap els meus secrets

la noieta qui tot i saber de mi tant

tanmateix em cerca i pessigolleja

sense mai però no haver-me donat res

fent-me’n gruar rai

dels seus esquers

fent-me’n gruar i prou.

~0~0~0~0~

vivíem muts

vivíem muts

atemorits pel monstre

qui de la corrupció capllevà

vivíem muts

i ningú no és tan eloqüent

com qui no respon

vivíem muts

com si no hi fóssim

i glatíem tanmateix per a veure

la dissolució ulterior del monstre

corromput

per a damunt desbotar-hi

la llau de tant d'aiguat

que tot ho netegés.

~0~0~0~0~

som-hi, fot-li’n, au

som-hi

qui vol davallar de l’autobús?

qui vol travessar el riu?

qui vol pujar al cim més alt?

qui vol assenyalar amb el dit

ara que hi som

tothom altri qui rau com un carallot

als cims més baixos?

qui vol riure encara més fort si hom entre nosaltres

ens assenyala al nostre torn que som ausades nosaltres

qui ens hem equivocats de cim?

que de fet, llas, pujàvem justament al cim on

calia sobretot no pujar?

som-hi, desconfits, per què no ens beuríem gaiament

l'utracuidança, per què no ens ficàvem l'arrogància

a l'opulent butxaca i amb cara bledana no es tombàvem vers

els llunyans ninots

qui dalt els altres cims fan la viu-viu?

som-hi, davalléssim

al comellar serem els primers a reprendre l'autobús

abans no esclati la tronada.

~0~0~0~0~

risc de llau

“risc de llau” – hi diu

i ens cauen davant tous de nus enfarinats

excés d’humanitat qui ens assetjaria

amb l’autobús passem-hi damunt

uns quants de morts romanen

enganxats als eixos de baix

quan truqui la bòfia

mentre netegem a raig de mànega

el cul del vehicle gros

agafem el gat

emplastrem-lo als baixos de l'autobús

gat escorxat – n'ensenyarem el cap a la bòfia

ah amb quin deler no afegiríem els caps dels bòfies

al cap del gat!

~0~0~0~0~

casa ruïnosa

els ascensors a la biorxa

les inundacions

les ventades

tots els papers i talons qui s’envolen perduts

o que l’aigua dissol

irreversiblement.

~0~0~0~0~

què direm altre que mai no res?

culpabilitzats?

gens!

culpabilitzats pel suïcidi d’altri?

ens voleu fer riure?

– prou feina tenim – som fusters – som jurats

irrellevants – som testimonis sense ull ni veu

som garneus neuròtics ultracuidats vells

apreníem fa anys d’escardassar amb les dents

ubics – com bocins de fusta duts pels corrents.

~0~0~0~0~

vells ubics com líquens en rocs

pouàrem el demà amb nua mà

a dues mans hi nuàvem l’hàbil avui

que s’esmuny com àvol ofidi

als pous de l’oblit

llavors buidàrem sense recances l’habitacle rònec

l’endemà l’amarinaren nous inquilins

els mateixos amorfs fluids prestatges

de bell nou eren en derg, en cunç de batalla

curosament escandits, confegits, estergits

estesos com oriflames

perquè els ulls els eixamoressin

car tot vell és nou

davall un altre Sol

lluerts emergents

aclucàvem els ulls

a la foscor lluent

on es trenca el carrer.

20090831
44. (enllestint) (dient-t'ho)

fets fets

hom

vol

bon

vol

pel

tot

i fer-ho

bé

i dir:

doncs bé.

credo

crec en els arbres

crec en les pedres llisquents vora l’aigua

crec en la cançó de la natura

crec en els ocells i llur ardidesa—

crec en la beutat murrieria i tendresa de les femelles—

en tot això crec

i en la victòria

i, morint-me, això m’enduc:

imatges sentors i sons fets

pels miracles de la contemporaneïtat—

fonts vessants bolets

neus fruits tronades

insectes

colors

rebosts

jugades—

llavors un darrer somriure

contra la malignitat de tot dolor

i au

cop de cap

i som-hi, fet.

20090830
43. Pertànyer al tot

Feina feta és lliçó d’amor

Anava a fer cap a ca meua—

i, davant, em somriu i demana l'abellidora dona qui no conec que l'ajudi (i les seues sis o set xiquetes)

ara que es traslladen a les noves estances—

Qui diria que no a cap deessa (per granada que fos)?—

En acabat, dic a les minyones qui m'abraçaven:

—Doncs no sabeu la satisfacció!

I a l'avinent mestressa (llur mare llur mestra llur institutriu – no ho escateixc)

qui em petoneja molt agraïda perquè tot els ho endreçava amb els meus braços prou ferris:

—No sabeu la satisfacció!

És com quan era a casa la dona en acabat que ens casàrem—

i en aquella casa – llas! – ningú no hi netejava mai re (i no era perquè hi manqués pas gent)

Cap de mos parents polítics no trobaven mai prou lleure per a acunçar i fer net—

i així la vaixella i les cassoles i els orons i topinets s'amuntegaven a les aigüeres

del pis de dalt de baix i del mig—

i la merda als canfelips—

i la brossa i el greixum pels terres de cuines i corredors—

i qui sap les polsegueres i brutícies als dormitoris, i—

Així que em vaig dir: —Per què no fas un cop de cap

lleixes un inspirat instant de banda els llibres

t'arregusses les mànigues i et fiques al tall?

Dit i fet, ho netejava tot—

i les cuines relluïen de netes—

i els canfelips relluïen – i en podies ensumar sentors de benaurança i tot—

i en acabat havia banyats els belluguets – la quitxalla de tothom

i els havia fetes les truites i els cafès amb llet

i alhora els instruïa amb amenitat—

i tots plegats amb caretes d'angelets

amb ulls com taronges i bocabadadets—

i em sentien com m'exclamava: —Ah la satisfacció!

No hi ha com tenir-ho tot sempre net—

I guaitar-t'ho llavors amb la més pregona felicitat—

Això és el deure acomplert – això, minyones i minyons, és viure, que no?—

Amb el panorama engrescador, omplidor, de veure-ho tot net i endreçat

amb la feina feta

com cal

respirant les darreres escorrialles del sabó canor—

i, fora, els ocells

els muricecs els cometes les llunes i mons – llurs bleixos, vibracions!—

Pertanys!

20090901
45. truita de nítols amb ferralla

Tots fórem truita

Quan t’aixeques i baixes a ciutat

i te n’adones que els nazis de la nació enemiga tot ho han ocupat

amb cada lloc clau amb un beneit armat

i vas d’un cantó a l’altre esbalaït, ànima-esberlat

i camines amb molt de compte, gens esburbat

no fos cas que t'embarranquinessis o et fiquessis a cap mal costat

sentint-te tothora com tothom vigilat

i com més t'endinses pitjor esdevé

pertot arreu empès i humiliat

havent de fer rialletes als enemics més mesquins i pecs

fins que ja no et trobes l'infiltrat qui et diu: et donaré

papers falsos, vine'm darrere

i hi vas, dissimuladament

tret que l'estació del funicular que fuig de la ciutat podrida

on entres avalat per l'infiltrat és tanmateix tan cafida

hi ha una gernació tan gran que ni gairebé no hi caps

i pitjor: hi perds de vista l'infiltrat

i en aquell instant arrenca el tren que puja a muntanya

lluny del femer envaït

per la rauxa induït hi puges abans les portes no espeteguin, tren atapeït

i ara dins, amb les teues ambigües mans d'escriptor

d’on qualque anell ara i adés en cau a cap mà llorda de possible delator

qui sobtadament emmudeix

ningú no acaba de saber si cal prendre’t per qui, si per nazi o per aliat

i vas prou allerat amunt i avall

i a cap indret de cap compartiment no trobes l’infiltrat

qui t’hauria proveït amb ficta documentació

fins que no et trobes al darrer vagó

on els monstres hom ha amuntegats...

Rere el darrer vidre la muntanya s’esbiaixa vertiginosament

si el cable es trenqués

si el tren s’estimbés

quin terrabastall i quin desori no hi hauria

tots fórem al cor de la ciutat podrida

truita de sang i vidre i ferros rovellats

i veus en la teua imaginació llavors tota esperança feta miques

i et dius que déu-n’hi-do si són aleatoris els resultats

i amb quina facilitat s’estronca la llarga guerra que pronostiques

i s’escau llavors que a un dels monstres particularment fastigós

li vingui per vindre’t a emprenyar

sense pietat l’has de bastonejar

prou ets del qui creuen que al món no hi ha prou lloc

per a monstres ni per a malparits...

El monstre caigut veus els altres monstres tirar-se-li damunt

n’hi ha un de gros molt repugnant

se li asseu a la cara

fins que no l’ha ofegat

les convulsions agòniques del caigut cagat

t’impel·leixen a desviar els ulls

a esguardar finestra enllà...

Ara hi ha pins

el dia és clar.

20091230
46. llord dau t'és gàbia

Sallant als llunys amb la catifa màgica del despit

En parc nocturn clos – m'hi ficava només per a trobar-hi un bon indret per a cagar-hi apartat de la gernació al carrer. Em costa qui-sap-lo trobar l'indret rere cap matoll o talús o capterrera. Hi ha sempre algú escombrant o arreglant els fanalets o passant amb posat de monjo qui passeja les seues angoixes o de lacai a per feina perquè em poguessin interrompre en els meus èpics espoderaments. I ara cridòria. Els altres qui s'hi ficaven eren jovent, a rabejar-se en sexes i substàncies interdites, o a tocar-hi musiques o a fer-hi fogueretes i passar-hi l'estoneta; la qüestió que ara tothom corre cap a qualque eixida amb els guardians armats del parc anant-los darrere. L'onada de jovent se m'enduu. He de fugir també, i sense haver cagat, ni cal dir-ho. Tanmateix, sóc més llambresc que els de més dels jovencells – ells amb llurs costums degenerants no aniran pas tan lluny com jo ja no he anat. I ara que una balconada ens barra la fugida, sóc el primer a penjar-me de la insegura ballant barana i llavors despenjar-me repenjant-me en lleixes, rels i bonys fins a terra. D'altres veuen com ho faig i mig bé o malament també reïxen a salvar la precària perillosa barrera. Hi ha un jovencell però que s'hauria trencat pel cap baix una cama, això si doncs no el coll i tot, o el crani, o l'espinada, si no fos que el salvava (per sort no era gran cosa, un xicarró esprimatxat, només carcanada i prou) mig entomant-lo o en tot cas atuint-li la trompada. És un jovencell molt agraït. Massa. No me'l puc treure de damunt. Té la romàntica ridícula noció que ara em deu la seua vida i que ha de vigilar tothora per a sacrificar la seua i salvar a tornajornals la meua. Li dic és clar que no cal i que ja pot fotre el camp sense capficar-se'n més. El que voldria és trobar un lloc amagat per a cagar-hi. I de sobte el jovencell m'agafa la mà i em revela que té cony i adu dues petites protuberàncies al pit i que doncs no és jovencell ans jovencella. Li dic que ja em perdonarà però que no és del meu gust. Que no em cardo ossos. A part que si vull dona en tinc una a casa, i grassa i grossa, amazònica. Se'm desespera, i em demana com doncs pot pagar el deute. Que es migrarà d'angúnia si no li permetia de pagar-me'l. Em passa pel cap de dir-li, tot i que és mentida pel que en sé (car podria que en

el fons, a la insabuda meua, fos veritat és clar), que m'ajudaria si estudiés molt i esdevingués metgessa i descobrís un remei per a la meua letal malaltia. Que si esdevenia metgessa molt eminent d'ací uns deu anys o així, que és quan la meua malaltia genèticament tenia l'hora per a passar-me pel darrer adreçador, que li n'estaria agraït d'allò pus. Que contenta la feia! Començaré a estudiar ara mateix. Confieu en mi! Per sort llavors se'n va anar corrents, a estudiar, crec. I jo guaitant per tots els racons per a veure si en trobaria cap on pogués buidar els budellots. Sort igualment que començava d'ensumar pegellides i musclos del moll. Guiat per la flaire m'enfilo entre els esculls. Ple de cantonades se m'insinuen perquè m'hi cagui. Adu algunes bromeres que hi ha en caus que en treuen i en bavegen m'indiquen amb això el molt emprenyats que esdevenen al capdavall si no els empro de comuna. Fantasies de guixaire que tinc. Ara, vailets, de debò som-hi. Fem-ho. Fiu-ho. Damunt qualques còdols molt joiosos penosament caguí. Going through the fucking motions (entoní llavors), disrobing, enjoying, superseding, engulfing the faint murmurs, the froths, the knots. Icy and athletic in stealth through the rough psyches of my sinewy doppleganger I weave – and as I wove I throve. Em dic això és el començament de qualque poema o altre que hauria d'escriure amb un cagalló damunt els daus, damunt els cresps cairats de les pedres de l'escullera. O potser trobaré a la butxaca un bocinet de paper encara no pas ple dels gargots de la nit, i llavors una punteta de llapis? No. L'aigua de l'oceà em xopava les sabates, també les faldes de la camisa mentre m'aculava cap a la ressaca. Agafaria un refredat o altre si no fos que l'escalfor lírica m'amara. Eren les meues sabates ponts negats per la riuada salvatge. Both rhyths (guals) the torrents upon the gullies ferociously conquer; the medows of my unsound mind treacherously crisscrossed by the very same creeks along which as I child I fled, stencils of the brain's quandaries solved with the cleasing flood; nearing the end a magic carpet of spite, despite frequent conjectures that my worthlessness might be exaggerated, carries me aloft in ostensive recurrence – a ceremony, as it were, in a future where skeptic

criteria are by popular consumption deemed highly desirable; the future, where free from all shit I alight into, is a blithe realm of gory paragons. Vaig jeure damunt d'un dau, al capdamunt geperut de tot, per a eixamorar-me, potser. I doncs: empetrous (jaient en pedra), I see skyward all my chosen idols spending time dead as constellations still wasting time in written time; all goes smoothly while writing time, the cosmic putrefaction takes time to take its time to rot; don't swither (no dubtis) about your unique role, lambast all other methods, nothing rots the cosmos as fast. Ara m'aixequí, tremolant. Sóc un escriptor d'aquells a qui l'acte desmenjat de llegir-lo només mena a badalls i narcolèpsies. Arribant a casa, em sembla que havien passats deu anys on somiava constel·lacions en temps podrit. La metgessa em rep. Ja tinc el títol! Ja he fetes totes les recerques, investigacions. Trobaré el desllorigador a la malaltia que us tenalla de mort, salvador! Li dic: noia, era tot de riure, i d'altra banda has fet tard, no en pas poc que ja m'he mort; pren-te un entrepà de la nevera i torna a agafar mula i tartana cap a ca teua. Au. Mes... que el meu capteniment adust no et faci ombratge, ca? Fa anys que em podreixo al carner, pròspers eixams de boniors simfòniques m'amenitzen els ossots; m'hi ficava secretament amarat de rectitud i també d'aigua bruta de port i de merda adu de la darrera cagada que fiu; la merda oimés m'infectava les nafres de les caigudes sofertes en escullera llefiscosa; les nafres infectades, ecs, les osques més tènues esdevingudes repugnants, de mal tastar, de més enllà del suportable; cementiri, jo mateix m'hi vaig portar, com dic, m'hi fonamentava sota lloses alienes, sempre el paràsit, què hi farem, poeta. Escamots molt fatigosos moltes de vegades m'han volgut descolgar, sebollir potser enjondre, o més lluny encara, o fora de marc del tot. Aquella frustrada cagada al parc tancat hom podria conjecturar que fou un important detall de la vida meua viscuda, aquell buf on l'uf final fou la fi del buf fútil i efímer; hi ha una possibilitat mitjanament feixuga que ho fos també per a tu; tret que viatjant per aritmètiques d'oblit no aprenguessis de veure (com caldria) que per a tu només fou bah de buf, començament de

suau sumari. M'entrevé ombra qui gairebé silent sanglota. Intrigat, novament sol, m'atansí abrupte a l'esfera suspesa damunt el femer. Per quines propulsions d'estranyes químiques, em diguí, per quines baves d'espirituals entitats, l'esfera es manté enjòlita? Aquella noia, ara metgessa, semblava prou polida, perdudes en les xúrries insanes de la jovenesa eixelebrada les manifestacions de zel i despits i gelosies dels temps de les despulles ràpides. En el procés de la irrupció del seu canemàs en el meu, la vergonya em feia retreure'm, com cap de cargol agredit. En acabat de cagar, damunt el dau relliscós, mentre m'eixamorava a la marinada nocturna del port sollat, fiu una caparrada: em despullí, em llencí a l'aigua, sallí nedant (oh! eh!) (só sirenot!). Sallant als llunys en màgica catifa de despits, tantes de nocions falses ara en gits despectius llençades com sorrada inútil serrells i voravius avall (tòpics, tribus, axiomes, forats de pany, analitzables elucidacions, moneigs divergents sobre dietes, meuques, finalitats, emocions; i llavors cabassos i cabassos de traumàtiques, judicioses, espaterrants escombraires, l'afegitó esbufegat de pler d'altres dogmatismes), cap on anem? Cap on anem? I ara? I ara? Fanals alternatius o estels esclatants accentuen els sorolls fosforescents de les descomposicions totals. Sagní i mentre ho fiu em pugí a l'enteniment totes les altres sangs que havia vistes brollar com brolla a l'ésser conscienciós l'animal qui desclou de l'ou, sangs qui es rebregaven remugant com cucs qui no podrien mai per molt que hi maldessin desencastar-se del budell podrit qui els va parir: la còsmica putrefacció – per molt que te n'esforcis mai no t'estorces – "i pren i empra temps per a emprar i prendre's el temps per a podrir-se; no dubtis pas, ets únic en el paper, tots els altres mètodes merda, re no podreix el cosmos més ivaçosament". I esdevinc voluntari entre els malajustats, una càfila de pòtols qui banyem en mutu (ans ubic) promiscu odi. Aniré sempre a cagar on més sigui prohibit. Pobra metgessa, més li hauria valgut xemicar-se en escruix el crani. Què es deu creure ara? Les respostes dels metges, tria'n i descarta'n (buf!), tant se val l'errònia com l'encertada – la darrera sempre és l'encertadament errònia,

l’erròniament encertada. La certitud i prou. Res no s’hi val, i alhora tot. Defès i permès s’equivalen. Escric al col·lapse el col·lapse amb mots col·lapsats, arbitraris. Retorno rient per despit al caos. No em cardo esquelets ni carcanades – cardo putrefaccions – el tou, tou cosmos – l’adipós adenoide flasc mòrbid llenegós estantís cosmos – el greixum fastigós del caos. Emmanillat a la degenerescència, polèmicament clamava això (la innocència) i llavors em rebatia argüint l’oposat (la culpabilitat). La mateixa validesa ornava allò dit com allò callat. La mateixa feina que bescanviant mullers – concedeix-me això que un carnús cardat ara mateix esborra el farnat absent. Enrabiat per cada fenomen encara no pas violat, pus tost fa estrany d’haver de netejar els pecats (degudament
alfarrassats, pesats i tastats) de cap verge sense prou teca nogensmenys encastada a l’ossamenta. Dormíem a l’establia – banalitats d’humiliació i llur revers: les obtuses rapsòdies a l’aberració de tota puresa, podies intercanviar-les, intercalar-les, i tot volia dir exactament el mateix. La boca tendeix al singlot – el sanglot hi és neuròtic, el badall hi és sa, la son necròtica, el son la mort. Narcolèptic, grotesc, afollant badalls. Per què trempar perfuntòriament, com ara? La repudií de la pitjor manera que sabia. Amb boca farinosa, plena de cucs de la farina, pintí-li nocives vinyetes d’imminent bogeria. Era descoratjador sentir-me, reptant-la escardalencament. Tret que res d’allò que deia volia dir. Se’m col·lapsa l’aflat en vociferants ambivalències. Punxada bufeta de vent d’on tota la pudor del meu pensament s’evaporà. Ella fugí, ombra qui silent sanglota. Respirí alleujat. Salvar algú per què? Perquè et sigui malson de tèrbol mirall qui t’escarneix, qui t’escarneix... qui... t’escarneix? Em repetiràs fins a la mort? Fins al fastig? Osta, collons! Osta!

20100312
47 i 48 (dos sosveniments)

47.sosveniment del temps on era a mig esculpir (ans no sóc irredimible nyap)

encar ens fèiem il·lusions

encar vèiem patrons sensibles

afaiçonant entrellats de mons

ens ficàvem a casalots arruïnats

en despenjàvem quadres i miralls

em vestia amb roba bruta de femella

llavors m’esperava pacientment a la vorera

on no em jaquia regirar sinó pels innocents

tothom altri càmeres els captaven

perquè els inquisidors els burxessin més tard els ulls

onírics

amb virolla de barnilla t’apolleguen l’ull

llordes valquíries fartes

t’alliberen d’un pes

mentrestant ni em moc

rac ragut, com mort

en mortalla com en garsó

a punt que em plantessin per sempre pus

al cementiri

del minaret de la mosquea estant

el muetzí et recorda a esgüells

que ets una merda

hi ha un mirall o un aparador

sotjat pel sotjaire

jo sóc jo perquè em sotj

i perquè m'he sotjat sé on fóra erroni d'anar

més val no anar mai enlloc

monòton monàstic

la ptomaïna de cucs i verdets

fent-se escudella a l'olla asclada del cos

fent-se escudella no fos cas

que acabés fent-me escudella

zub-zub xup-xup

esclat

bona cara quan morirem

torna-te’n enlloc

rabit com qualque pedant

davant com és tot de coherent

bona cara, bona cara!

els encenalls de la bestialitat apagats només pixant-m’hi

serè rellotger, em diré Quirze

col·lisions d’ombrel·les duran en naufraig rellotges

qui a erupcions apariaré

tenebroses ombres duu la nit

la nit tangible d’intermitents espòndils

agressors d’estàtua

antropomòrfobs

virolles de mangalins us travessaran

sereu patafi on patafi em volíeu

i ara nyec!

el nyap fa nyaps

he mort el diable! he mort el diable!

he salvat el poble, cavaller qui só, marquès molt noble

extàtic estàtic

gossos de pagoda ensumant-me els esclops

el boll taboll als ulls qui em ploren

tenim n’Ariadna entre càmfores, no pas arnes

batec per tu corc gripau tritó

escorpí escurçó

cuques qui goseu atansar-vos-em

si arrisqueu pisqueu

bon plom de Galena per a tos escandalls

arpons cantimplores cercapous

he sentides totes les ràdios de l'univers

et fotré un carquinyol

diu la mare a l'infant

entre els pelegrins farts

la superstició essent infantilisme

cada pelegrí és ruquet infant qui rep clatellots

l'estàtua se'n riuria amb llavis nabiu

genives cirera

elèctrics espurneigs

tot cremarà i ens faran sobre pagar sofres i arsies

amb ullals despullats arrumbéssim cap als cims

sense templets

allí trobaríem socors

com cap gaiol al prostíbul

fugíssim dic en plena tempesta

de les enganxifoses firetes

tant de vesc mentider papissot

ens enfita

fútil tendresa

amb agror a terminis

ara buit

corcada estàtua

enduus-te’m vent

sóc corquim

qui només esdevé antropomorf

per cap casualitat

m’autodeclarava nyap

somric entre neus

dormia com soc.

sosveniment dels anys joves on encar era algú

de nit avençant per capçanes

per capçanes de boscs

de boscs en illes amorfes entre tràfics

entre tràfics rabents i udolants

de folles lluminàries

vigilant tostemps que no em despengés

que no m’estimbés

sobtadament de part de per les vores

les vores esfilagarsades entre fums i boires

entre fums i boires i foscors sollades

les vores indistintes

no pas gaire ben delineades

i aleshores finalment davallant

curosament devers on la ciutat reneix

i veure-hi ah...!

veure-hi accidents renovellats incessantment

on tot i que hi fóra testimoni

on tot i que en sóc palesament testimoni

ningú no troba que faig prou goig físic ni mental

per a tindre'm a l'esment

i mai no m'és doncs permès de donar-hi

cap parer

cap parer, cap parer

i ara som-hi car és tard i vol ploure

ara som-hi que es fa de matí

i aviat s’hi veu

com enmig d’enlloc

fent caminet apa...!

surt el Solell gloriós i heus-la...!

gloriosa resplendent miraculosa

la catedral

la catedral de nostressenyor el datpelcul

amb escalinates bisbals

d’impressionant volada

amb atris i columnates i minarets i catralls i farfolla

mes de primer ai...!

que m’estic cagant

i enlloc de la catedral ni voltants

on els pelegrins agrumollats comencen de fer-hi cap

poc m’és mai gens permès...

enlloc de la catedral ni edificis satèl·lits

on a immenses onades els devots pelegrins

comencen ja de fotre-hi un endimoniat xivarri

poc m’hi jaqueixen buidar els budells

(no m’hi jaqueixen ni rentar el nas

ni atansar’m a cap font ni sisvol a beure-hi cap glopadeta)

d’on que els budells els buidi

d’estranquis molt discretament

a la mà

a la mà, a la mà

enfonyada dejús els saragüells

i ara la mà la tregui cagada

un palter sucós i acimat

i la buidi doncs a cap paperera

o cossi d’escombraries darrere cap restaurant

sense que ningú no se n’adoni

i sense embolicar no fos cas que cap altre xipòtol

confongués adés el palter per cap entrepà

no fóssim malparits

tret que ara la mà me la torcaré

al pèl sedós de les gossetes burgeses qui acaronaré

tot i el fàstic que em foten

car a cap font miraculosa no m’és permès

no m’és permès, no m’és permès

de fotre-hi acte de presència

prou vigilen els vigilants perquè xipòtols de lluny

marcats no-ningús

mai s’hi atansin

i som-hi som-hi

tant se val

a la feina...!

a la feina hi manca gent

a la feina qui hi manca sóc jo

tot i que és clar mai ningú no m'hi trobaria a mancar

hi faig de "guia" per als turistes més pecs

qui no comprenen cap dels idiomes corrents

els ho dic "tot" en qualque bord garlar

en qualque obscur argot

que amb prou feines sé i que doncs dec dir prou tortament

tret que és clar ningú no esperaria pas mai re millor de mi

els faig de guia voluntari

impagat

sempre confiant que al capdavall

algú hi haurà capaç de cap mínima despesa

de cap propineta cap al carallot

qui tant s'esdernega perquè ho comprenguin tot

propineta doncs que si mai cau caigui ben magra

tot i que tant se valgui

car el que compta és que hom en surti ben content

de l'explicació

aquesta és la qüestió

sóc un home complidor

que entenguin bé perquè nostressenyor

el datpelcul és el més just

sacrificat

benaurat

tararat

i distribuïdor, jotfot, de bons miraculosos dons

de tots els nostressenyors de totes les catedrals

i sacres casalots del món

ell sol entre tots els altres déus

ofereix el seu cos en suplici sencer

fent-se donar sense cessament pel sac

oferint-se a la violència del mascle brutal

perquè tots els pecats li siguin remuts

i etc i els de la població en general

pilotant ell un cos espatllat

pelegrí vers l'estel perit on tot mort rau...

i tot això fins que no es faci fosc

i tothom no se'n torni a fondes i hotels

i doncs jo també

amunt amunt

ja nocturn damunt les capçanes

de les illes foscoses trèmules tèrboles

entre tràfics d'intensitats esbojarrades

i tanmateix prou tipet i satisfet

d’haver anats rescatant entrepans mig rosegats

i adu d’altres llepolies no pas acabades de raure

dins papereres i racons i cossis d’escombraries

on sovint les meues merdes

perfumaven així mateix

tot plegat

l’ambient tan sagrat

de tot allò.

20100429
49. (baveig corrosiu)

sarcòfags sou amb gana rai (amb massa gana)

aprenent secs algoritmes d’agressió

avesats a règims unívocs de formidables mastegots

ara doncs amb tanta de bioètica injectada

una mica més subtilment apliqueu amb fula saviesa

l’estratègia del cuc sarcòfag qui es vesteix menys com qui pertany a cap gènere

que com a neutre fregaire (robòtic) de les viroses femtes

enrere jaquides pels genuïns autors

de tota la història

poseu un pam de greix esguardant com els torturadors d’ofici

espellen de viu en viu els qui naquis (amb no prou sort) feren cap

com la contesa s’estroncava

fóreu qui els desconfíreu

i ah com us n’umfleu malparits!

antropòleg signa’n l’adient escaiença

la com se’n diu?

la pròpia propensió innata a volpellament aixafar

qui (vist prou de lluny) només és tèrbola xifra amb cara i ulls

el gen dels guerrers pus heroics i el dels boigs pus espaterrats

es calquen

es colquen ans barregen fins que foren u

cuques rosega-carns al cos del podrit

espectadors del crim

tota interrupció del turment us desficia fins al punt que esdevendríeu

revolucionaris

animats per la revulsió com les repugnants vísceres es disparen

aclameu talment simis dominants

de qui els codis neurals s'alegren amb els dictats dels estímuls

més flascament superficials

en cercles regressius

les infinites implicacions se n'entortolliguen en descendent espiral

devers l'irrellevant origen

amb la mateixa longevitat on les eixorbades femelles

s'adhereixen a cap prou ert punxec

els patògens fungosos a les vostres comatoses antenes

per transcranis magnèticament gens reluctants a l'uníson us convenceu

que les inútils vicissituds

que mai intervengueren en la vida de cap víctima distant

afortunadament no tenen cap influència en la viabilitat

de les elidides il·lusions

que la vostra notòria mandra isola com latències de malignitats

que és molt difícil de no lleixar créixer fins a l'infinit

(com viure ensems?)

(abans de llençar-vos a l'extinció

sorpresos com per qualsevol novella malaltia

qui ens mataria de cop-descuit en un tres i no res

com ho faré per a no veure-us

sinó amb la plasticitat de les hipòtesis)

(molt entenimentadament fer-me doncs amb el mitjans

on sóc així mateix illa incol·locable amb dèrrics sàviament camuflats

ans punxegudament verinuts)

(i això esperant-n’hi sense esperar-la

la darrera maltempsada

d’un anihilament menys lleig)

(car què puc d’altre?)

(car què puc d’altre?

no em voldreu pas posar-vos-em al pas

perquè m’aixafeu amb joia monstruosa)

(només seré inconspícuament darrere per si d’un cas

mai calgués

que hom us calcigués

sense perill de veure’s un de més

sotmès a l’espectacle)

20100723
51. sense ningú mirant-hi

deteriorats (si bé no pas alterats) pel vici dels anys

la casa on fins ara hi era l'ase dels cops

i objecte de gras ludibri

fa massa dies que és buida

i me n'enyor: enyor els insults i els ultratges

per això m'he vestit i he davallat al carrer

i sense fer cas dels qui a la cantonada

hi donen debades diaris

(muntanyes de diaris que ningú no vol

il·legibles per llur constant no-res d'insípida xerrameca)

amb incerts trepigs m'adreç al parc

els qui adés tant se me'n reien i, sense gaire corruix

i pus tost de per riure i prou, sovint em colpien

llur crueltat adotzenada i sense gens d'esbojarrada esquírria

ara el vici, sobretot el vici dels anys

els ha deteriorats empobrits malmesos

llur salut una calamitat

llur aspecte verament dolorós

tret que encar...

tret que encar els rau esme

per a treure's de la butxaca el coltell per a clavar-me'l

si em veuen arribar

no fos cas que amb set de revenja els vingués a tornar-m'hi

tret que a frec d’ells somric, mans, bonhomiós

“només hi venia a abraçar’ls!”

“car per què entrematar’ns

si enlloc no hi ha espectadors

si sempre actuàvem al fosc i en la buidor

si al parc com al bosc com a la casa no hi ha mai ningú

ningú qui doni cap figa lloca pel que féssim o desféssim

si mai...

si mai no hem fet el ruc sinó per a entretenir’ns

si tot era per riure

si tot...

si tot era...

si tot era per riure

tant les vostres riotes i estomacades

com els meus planys i lamentacions...?”

ni així però no volen que canviéssim cap dels rols

volen que tot sigui com era

jo rebent ells pegant

pels segles dels segles, o millor:

per als quatre dies que a tots plegats no ens resten de coll

així doncs el teatret que fem continuarà

tret que ara encar amb menys de vigoria

flasc mut escarransit

sempre erroni rudimentari primitiu

incrustat d'impureses

rovellat rugós feixuc fat

sense ningú...

sense ningú mirant-hi

fantasmal teatret de vells qui flonjament s'entrematen

s'entrematen de mutu amor odiós

manxols, fent-hi catúfols, tentines

coents, ja fonent-se en fètid vesc

entre llords parracs

a un racó rònec de l’inhospitalari parc fosc

arc de bosc llefiscosament amorós

bavadissament cansat

llepissós llapó amb microbis fútils

de qui tampoc no val la pena

d’observar’n l’angúnia

d’escoltar’n la ranera

de...

d’ensumar’n la darrera reverència

que es resol en pet

irrespirable i nul.

20100718
50. als Magatzems Imperials

3 aprenents

als Magatzems Imperials

3 aprenents d’investigador policíac

endevinen pastosament regirant-me les butxaques

que sóc al capdavall l'assassí

3 aprenents de metge

estatueixen en acabat que m’han tocat i retocat

que sóc ausades l’assassinat

als Magatzems Imperials

3 aprenents de fuster

m’han mès a un sarcòfag casolà

les estretors del qual no em lleixen ni respirar

3 aprenents de florista

m’han introduïts vulguis no vulguis garçons

a cada forat – boca oronells ulls

que m’hi cresquessin més tard arbres decoratius

commemoratius on garses parlaires s’hi fessin

prèdiques i nius

3 aprenents d’àngel de la guarda

m’han dut a manès al crematori etern

on l’ànima no se’t consum

ans et bull en fètides bombolles per sempre pus

3 aprenents als Magatzems Imperials

de dependent corrent i vulgar

m’han llavors volgut vendre una pluja ràpida

que se m’endugués doncs lluny de cap novell perseguidor

que se m’endugués relliscant-hi

fugisser i esquiu

claveguerams avall cap a cap millor riu.

20100828
52. ara que m'he mort

ara que m'he mort

ara que m'he mort

i els cucs se'm mengen

o se'm menja el foc

somric al foc

somric als cucs

car abans d'anar-me'n

aprenguí a somriure

aprenguí a dir ep

a totdéu

aprenguí a viure

amb tot allò qui fos

si fa no fa viu

i no se'm volgués menjar

de viu en viu

mentre fóra viu

somriguí finalment al gos

i als brutals

i llurs bramuls

somriguí a cada soroll

i contratemps

a cada pudor

a cada maltempsada

a cada inconvenient

a cada nyap

i tap

i si he anat

(cada dia pus)

semblant un nap

un nap qui va perdent

suc i ja put

tant se valia

car per a això hi som

per a podrir'ns-hi

fer'ns-hi malbé

perdent el suc

passats

pudint

macats

sens remei

esdevinguts tot lloques

i sabaters

he pertangut

(em dic)

hi fui

integrat del tot

desintegrat

integraré el tot

de l'ombra

a l'ombra

i bona nit

i els dic

i agraït

tots els qui em fóreu

àtoms o ions

brins o brenys

brosses o corpuscles

al capdavall somriguérem

ca

això rai

au res doncs

torneu's-en

al tot

quin gros privilegi

entre tots

els qui ens hem estat

al mateix capoll

tanmateix doncs

d'haver adu estat gaire

d'haver adu viscut gaire

d'haver somrigut gens

joiosos al capdavall

d'haver mai estat inclosos

al mateix ball sens fre

ni mesura ni raó

perduts i retrobats

i ara perdent'ns-e de bell nou

en ombres rutilants

d'oldanes totalitats

qui col·lideixen

sense que ningú

mai pugui tampoc

alterar-s'hi el fat

ni menys mai treure'n

l'entrellat

20100928
53. (una feineta, i ens en tornem)

Deessa al camió

–Ens hem barallat amb el xicot i m’ha fotuda fora el cotxe

ara em cal tornar a casa caminant carretera amunt

és una carretera pobra, camperola (com se’n diu, rural)

s’enfila entre magres bosquets d’arbres escarransits

sovint mig enfonsats en aiguamorts

no hi ha gens de trànsit, el vespre és gris

de sobte un camió

el veig de lluny i és molt perillós

va tot armat de ferros i duu un remolc també armat de ferros

que balla d'un cantó a l'altre de la carretera

amb la fúria d'un fuet titànic

no sé ara a quin cantó de carretera anar a raure

el remolc com la cua ferotge i eriçada d'un animalot antediluvià

et podria doncs esclafar

tant a l'un cantó com a l'altre

m'esquitll cap a la dreta i llavors cap a l'esquerra

plena d'angoixa, sense acabar de decidir on m'hauria d'entaforar

abans el mateix camió no m'envestís

o el remolc no m'enviés a dida

al capdavall, totalment esfereïda

em llenç daltabaix, de cap a un sot que em surt avinent a la vora

amb gran terrabastall el camió s’atura a la meua alçada

en aturar-se el brogit del motor, sent de baix estant unes riallades clares

davalla del camió la femella qui el menava

és una dona paradigmàtica

és una deessa colossal

una estàtua qui es belluga clàssicament i qui ara s’esclafeix doncs

en veure’m aclofada i llorda al sot

–Por, migpet? Amb por no es va enlloc! – em diu, i m’ofereix la mà

perquè pugui deseixir-me del clot estret que anguniosament m’engavanya

–Puja amb mi – em diu

–No puc; tornava a la Vila Grossa

–Ara mateix hi vaig jo

descarreg només una petita tossa aquí mateix, i som-hi; au

vora d’ella m’hi trob aitan bé

és com una guerrera dels temps mitològics

formosíssima, fortíssima, mortífera

–Com et dius?

–Dolceta... Dolça

–Dolça... i m’hi jug que la teua sangueta és vi dolç – m’acarona

alhora les cuixes amb ungles esmolades

i pens que si fóra gata em posava ara mateix a parrupar

car m’hi estic aitan bé, tan protegida

els garfis de les seues ungles com àncores de seguretat

i bleix, apaivagada, com ara de bell nou dolçament bressolada

per qualque celestial gloriosa heroïna

dels meus somnis més casts de verge sentimental

i el pet que avia és com ara un tro potent

i se’n riu, i vull imitar-la i em surt un petet molt tímid, i em diu

–Peta’t tan fort com calgui

al món no s’hi va de migpet

amb por no vas enlloc; peta’t, riu-te’n

soroll rai, trenca el que calgui

envia als collons tot el que et faci nosa!

i se m’escapa a cient algun petet més ardidet i me’n ric de valent

car mai com avui no m’he banyat en tanta de benaurança

ni he tastada tanta de llibertat

i fins doncs gos enfonsar el cap rialler entre els seus pits fenomenals i tot

i hi sóc, com dic, tan feliç mentre menem aquella fera metàl·lica

carretera envant, i aitan esbojarradament i sorollosa com podem

el rabiüt remolc alhora tolent i arranant a tort i a dret

arbrots animalots signes

tot d’una la deessa frena enmig d’enlloc

–Ja hi som, la Dolça; una feineta i ens en tornem

davalla del camió, s’atraça poderosament cap al remolc

i cada cop més horroritzada veig què fa ni què s’empesca

d’un caixot amarrat al remolc en treu dos farcells humans

són dos homes lligats de mans i de peus, i emmordassats

els duu penjats un a cada mà com si dugués dos catxaps de no re

–Vine, que els sebollirem

gairebé caic del marxapeu

em tremolen les cames mentre li vaig darrere

els farcells (aquelles dos homenots empaquetats) es debaten maleïdament

–Els duc vius, perquè tot i que puden de merda del cagats que van

encara puden menys que no si fossin ja morts

i la seua rialla esclata i retruny pels boscs desolats

els ulls de por de dos ostatges m’encomanen la por

i, marejadota, em vaig endarrerint

i la colossal beutat es tomba i em repta

–Amb por no es va enlloc, migpet!

i m’etziba, la formidable, formidable empenta

i entre panteixos i ais reprimits

assoleixc tanmateix de mantindre-me-li prop

s’atura a un clap

descarrega d’espetec els dos homes o gegantines larves allí mateix

(llurs embalums inquiets impotents d’anar enlloc)

amb una pala de tall esmolat que duia fins ara sota un braç

en un tres i no res forada el terra del clap pedregós i sec

n’escapça les rels com si fossin només nervis enfebrats d’una terra retuda

i ara sense cap mena de pausa ni cerimònia

com si encara enfonsés el ferro a la terra

amb el tall esmolat de la mateixa pala

comença de fer bocins un dels dos enfarcellats

li talla les cames si fa no fa a l'alçada dels genolls

els braços si fa no fa a l'alçada dels colzes

llavors el coll

rodola el cap horroritzat

–Són més fàcils de colgar quan els tens fets a peces, migpet!

m'ho diu rient amb dents qui relluen gloriosament

no gens cansada, comença ara de fer bocins l'altre home

i jo ja no puc més, me'n vaig corrents

me'n vaig, corrent, lluny d'aquell malson

tan lluny com puc

–Migpet, et perdràs!

els riallosos mots de l’heroica deessa em retopen pel cervell

com si amb la veu m’hi llencés boles negres de goma densa

he trobada una barracota perduda al bosc

sembla habitada; truc a la porta

em surt, mandrós, un home gran, petitó i nerviüt, burleta

–Ei, la minyona, quina carota; quin llop més lleig no has vist!

–Truqueu de seguida a la policia, si sou servit!

Hi ha una boja al bosc qui assassina humans!

–Una boja, oi? Entra, entra, que hi trucarem

ca seua put tota a podrit

–A la cuina hi deu haver conyac – m’hi atraça amb el gest

i, tantost m’hi faig, ell despenja l’aparell –Policia! Correu-hi, correu

sóc el del Mas d’en Fosc; per la vora s’hi foten terribles crims

que astorarien els més bemparits i tot!

a la cuina la pudor de podrit encara és pitjor

no hi trob enlloc cap estomacal

ni al rebostet escrostonat

beuré d'una ampolla de vi agre que hi ha a la lleixa, ecs!

per la finestrella o l'espirall del rebostet

hi veig fer cap l'escultural camionera

s'adreça a pas de guerrera a una bordeta o canfelip molt desmanegat

en treu, penjats de cada braç, dos altre homes

lligats de mans i de peus, i emmordassats

amb la pala de tall esmolat fa un clot a terra

no gaire lluny del rònec canfelip

esfereïdament me’n vull tornar

mes unes mans de ferro m’amorren a la finestreta

el Fosc, l’home podrit, em té collada

i ara m’endinya cul amunt el seu vit roent, quin mal!

quin mal mentre em viola l’home podrit

i fora, la bestial divina beutat desmembra els seus ostatges

esparverats i muts

i ara tapa i atapeïx el clot i el Fosc se m’ha escorregut al recte

i ara jo potser volia respirar

i veig la deessa marcial qui treu dos cossos més del canfelip tremolós

quants d’ostatges desesperats no hi deu tindre amuntegats

afetgegats; n’hi deu tindre milers!

trinxa amb tanta de facilitat

i amb tanta de destresa de traça de gràcia

trinxa i trinxa

trinxa, a reguitzells, humans

els trinxa per a millor encabir-los a cada sot angoixant i estret

i alhora el Fosc torna a burxar amunt, entre la sang i la merda

del meu adolorit budellet d'avall

el meu trau d'arrere

aquell clotet jussà fins ara tan estretet i primmirat

i ara bojament botxinejat

potser ja aitan ample i adotzenat, complagut, com l'altre

–No! No! – anava a cridar

mes la mà podrida del Fosc no m'ho permet

–Sobretot no l'ofenguessis; ella no permet que ningú l'ofengui

aquells qui avui sebolleix l'ofengueren ahir

i ella els tol la vida els tol la dignitat els tol la individualitat

els tol cada sentit

els tol d’empertostemps el mateix record

car ningú mai no els trobarà ni sencers ni a bocins ni els identificarà

en barreja els bocinets i hi llença un dissolvent perquè es fonguin

en un aixarop molt repel·lent

tragits d’orxegada em sacsen irresistibles

tret que el Fosc amb el seu alè podrit a cau d’orella em teixeix

amb filets d’esperança una cenyida mortalla que em refresca l’esperit

–Tanmateix no et capfiquis, que ara mateix farà cap la bòfia

i és cert, sentim trucs a la porta de la barraca

–Fosc! Fosc! Policia!

mes, oh desil·lusió, immediatament les clares rialles de la guerrera

es barregen amb les fètides del Fosc

qui ha pretès d’anar a obrir “els agents”

escruixida i alhora tot d’una resolta

m’he feta doncs forta dins el rebost

he falcades ambdues portes

o la porta i el ventall de la finestreta

l’una amb un tallador massís de tallar-hi carn

l’altra amb un tamboret

i jo sóc enmig fent força amb els peus contra el tallador

contra el tamboret amb les mans

i m’haurien doncs d’esclafar abans no reeixissin de treure-m’hi

fora, incessants, les rialles es perllonguen indefinidament

i jo fent força

fent força, fent força perquè la meua gàbia sigui prou hermètica

fins que...

sirenes de vehicle policial

la bòfia salvadora!

trucs ferms ara, i fermes veus d'home

–Policia! Obriu!

ah que contenta no estic

alliberada al capdavall!

sóc jo qui ha corregut a obri-los

els dos ben plantats agents em diuen què tinc

–Doncs... – i començ d'explicar-los-ho... quan...

quan el tercer dels policies també entra a la barraca

hi fa cap fent xanxa, molt bonhomiosament

–Aquest trist darrer mendraig, tanmateix, renoi, la sentoreta

hom en diria avantsala del paradís

les flaires celestials, vull dir!

i tots tres amb bon humor se’n riuen – àdhuc m’hi afegiria

tret que ara la veig, el tercer (la tercera) dels policies

un neguit pregon m’acull

una angúnia m’ennuega

un nerviosisme em trasbalsa

la tercera agent...

s’assembla talment a la guerrera del camió!

hom en diria bessones!

ja no estic segura de re

m’interroguen, bona gent

i per comptes he començat a quequejar esmeperdudament

els bòfies no saben què escriure

em guaiten esverats –Què...? Què...?

musclejant se’n tornen cap a fora i em lleixen soleta amb la dona

em diu, somrient cruelment –Por, migpet?

Amb por no es va enlloc

m’engrapa pel bescoll

m’aixeca com si li sóc farcellet de palla; a l’altra mà ja hi duu la pala

fora finestra, els tres mascles fan l’orni

els pseudoagents i el Fosc potser cacen bolets fosforescents

per a la minestra de la nit

ara que sortirem pararan compte a tombar-se-li si fa no fa reverents

no voldran pas ofendre-la

es veu que tothom qui li tomba l’esquena l’ofèn.

20101205
54. cruel dilema

matar o morir... cruel dilema

anar anorreant per sistema

o en pic anorreat no veure’m

a cap ou estel·lar ni esquema

universal que en jo contreure’m

a la mida d’àtom o ió

ell es contregui parió

perquè hi càpiga com peixet

nedant en goteta de llet

o sallant amb urc al rabeig

del lent ambre o al xirigueig

de l’eixidiu d’un safareig

a l’empiri... enjòlit embut

de nan “forat negre” qui astut

jamai no es vol buidar del tot

bullint com vòrtex llefiscós

i jo repassant-hi els errors

com mòmia o estaquirot

quiet i mut patint tot transbord

febrint a l’empedreït crani

la perla de cada record

somiat fals o succedani

pec almirall... tot el que hi faig:

vaig de naufraig en naufraig

cruel fosc dilema del viure

no em vull ni morir ni proscriure

ningú del capbreu dels qui són

només vull ésser dalt al tron

invisible totpoderós

somrient-hi fotent-hi el gos

adormit bellugant l'orella

per a ostar-m'hi cap cantarella

que em retornés al rigodon

corretjós del mateix malson

del cruel dilema pregon

haig de matar o haig de morir...

sínia infernal... prenc la tangent

ixc esventat lluny de la gent

boig constel·lat tornat diví

deia aquell que “viu savi i bé

qui no cau en vil bogeria”

jo li diria... li diria...

o potser no... no em sentiria...

sóc massa lluny... ara entraré

a l’embut de vòrtex melós

sinistrors anant-hi i dextrors

resseguint cada meravella

a l’embús de la badiella

bona nit... i que bé m’estic

orb dins el buirac o baldric

de gelees denses i incògnites...

nits nítols i poc netes nòtules

amb mans de fum que tinc poc netes

trenant nusos sínies ròtules

de nits poc netes ni innòcues

enxampant penjolls d’idees

i amb llavis de denses gelees

el·lidir neguits d’aquell tema

i anant anorreant per sistema

intencions ninots d’anul·lar

ja em dic boirós xuclant els vacus

xarops del tub on sóc d’arrest

(i a cada bec hi rau no res

o hi rauen focs qui tot ho anul·len):

en branca encesa leri-leri

visc entre boscs d’enfollits focs

qui els desigs de tothom atxul·len

curta estada entre nul i nul

d’anar infinit cada individu

no faré pas... entre dos nuls

d’infinits mai no anar enlloc

escurçar-li la curta estada...?

encallat per sempre al funicle

que mai no em vegi nat al cicle

i que em sigui eterna l’estada

sens nul i nul ni foc i foc

eixordant-m’hi al cap cap anyoc

d’idea amb tast de melmelada

i on sigui coca no encetada

cada podrit cruel dilema

que em vol assassí per sistema

o ninot llençat a la crema.

~0~0~

20210929
55. exultàvem els autòctons recobrant la llibertat

(Benhagen les dreceres, vós.)

Escandallàvem els fútils mems del moment
Les tristes mantres de l’estruç

Les carrinclones cançons de l'enfadós
Que de tron i trona se’n desprenien
Com sanguinàries sanguinolents defecacions.

I vèiem com els innombrables imbècils
S’immolaven al femer de la pàtria enemiga
I esdevenien afegit femer.

Concloguérem amb perplexitat que allò
Que aquella horror
Aquell postrem insult
Era un vogi de massa a l’argue de la nostra paciència.

Benhagen les dreceres, vós!
Ficàrem mà al senalló
I en traguérem, carregades, les armes.

Només armats i fent foc
L’endemà no ens és definitivament exclòs.

Intel·ligents campions qui anul·lem les intrusions
Mai lacais dels intrusos
Ni botiflers ni traïdors
Ni fastigosos aplegapets de l’invasor
Qui t’oprimeix i t’extermina.

Metal·lúrgics caòtics volaven els trets
Àpexs èpics apagaven els parlaments pecs
D’aquells esbarts de plomades gallines
Llurs fades pantomimes
Ofegades amb escreix per bèl·lics ventalls
D’alegres pampallugues
A les quals ens retíem seduïts
Bo i exhalant de benaurança
Per la dignitat finalment recobrada.

(Exultàvem els autòctons recobrant la llibertat.)

20220715
57. el jorn dels colibrís

El parpelleig al cresp de l’estanyol

El parpelleig al cresp de l’estanyol
Em duu a la memòria l’estranya avinentesa
Del jorn dels colibrís devora el rierol
Qui xuclen a monardes plenes de flor encesa.

I s’escaigué llavors que amb avidesa
La guerra s’estengués al bell cor bosquerol.
S’hi esfullen els arbres s’hi esclofolla el pinyol
I els contrincants són molt lluny de l’entesa.

Quina por que no fos sols l’inici del foc!
Et venien pels ulls els becs dels colibrís
I enmig del rierol el caiman de l’ull groc
Se’t llença vers les cames per a dur-te a l’abís

D’una gola golafre que no evites
Sinó perquè ocell alat de cop levites.

56. conills i polles espella i ploma

(Sap espellar un conill i sap plomar una polla.)

Qui que com Quicou sabés ferrar un ou!
Sabés bullir una trumfa! Sabés sucar una llesca!
Sap en Quicou fer sopes amb pa dur i pa tou!
Tantost obre una llauna com cull pel prat verdesca!

Qui s'hi casés del viure en guanya la juguesca!
Et pela un caqui en Quicou i et treu aigua del pou!
Sense por a la cuina els dits s'hi envesca!
Atia el foc! Muny la dona del bou!

Amb recapte perdut en fa un bon brou
Prou t'ho tasta i si és gaire cru ho recou.
L'olla li fa xup-xup amb xiroia bombolla
Hi remena content si no amb llossa amb virolla.
Sap espellar un conill i sap plomar una polla!
Del celler et puja destapant l'ampolla!

20221012
12 finals

58. (Mos escrits abortius se'n torca la fufa.)

N'embaumava la Taula:
Tuf molt greu de Parruf
d'eixancada Barjaula.

Li dèiem amb Rebuf
que potser se'l tanqués
amb Draps Taps o Papers.

(Amb Agror s'estarrufa
m'escarnufa amb la Llufa:
mos Escrits abortius
molt agressiva atzufa.

I amb Ganyots despectius
prou se'n torca la Fufa.)

):::(

59. (Eixint finalment de l'escenari.)

De vertígens presos tots els rellotges,
Les dones m'esguardaven des llurs llotges:
Eren totes beutats; no n'hi havien de lletges:
Badaven llurs cames com les heretges.

Sota les faldilles nues llurs natges
Els ulls llunàtics et prenen d'ostatges.
Dalt l'escenari ja no saps on pitges:
No hi porten tapaconys ni tampoc mitges.

Els traus et llagrimegen negres sutges,

Se t’escrosten a la pell les llimutges.

Per fi t’asseus com s’asseuen els fetges;
Creus endevinar que corren els patges
A collir ton cos fent anar politges.

Ets mort suspès qui ja no re no sotges:
Ni conys ni culs; ja no t’empaiten jutges.

):::(

60. (No em cal pujar al cel si inútilment ja hi soc.)

Soc l’astrònom qui guaita només cels
Sempre diferents sempre en moviment.
De nits solells evasius de volcans efusius
De jorns estranys enginys volàtils i d’altres pterodàctils.

Des que precoç embriac de gelea
Amb zel sobrehumà m’enfilava a la tartana
I pujava al turó més alzinat per a ull nu
Viatjar a l’orbe rodó argentat com un espill

Atret irremissiblement per l’eròtica
Dimensió de l’antisèptica imatge manifesta
I ja ho crec que no pas gens de l’autèntica

Viroladament celada imatge de putrefacció canviant

Em transportava ferm al firmament
Recer poètic per als més sardònics
Sense il·lusions antropocèntriques
Estorts doncs de les escanyadores convencions.

Mai no m'he volgut sinó objecte astronòmic
Qui fora tan boig? Qui mai es voldria home?
Putrefacció diferida? Extinció molt lleugerament diferida?
Falòrnies! Putrefacció incessant inestroncable!

Entre els estels qui creben i es formen
Al rerefons del canemàs o costellam de l'impermanent paisatge
Retruny encar per horitzons i òrbites
El darrer udol de dolor i pànic de tribus i infectades necròpolis.

):::(

61. (Viure en l'angúnia per a perir llibert.)

Per espirals inconsútils de prepòstera teranyina
On rauen els enderrocs remots de tot el viscut
En cursius esglais darrer declivi avall
Amb les facultats que declinen ruïnosament
Ajornaries debades amb exabruptes trepitjats

El sumptuós abís d'on t'has d'estavellar
Fins al massa farcit cementiri on unànimes
Deploren enfitats el maleït sojorn
Els qui daus llençats de dalt el penya-segat
Encar es cerquen entre claus i anells perduts
I conquilles i còdols i derelictes i esquelets
Nàufrags de l'adés mai pus en clima ulcerat
Per a conèixer-ne quin nombre no els tocava.

Activitat inútil com inútil no fou l'ascensió.

T'havia calgut ardu sobrar molt difícilment
Els embats del mortífer vertigen per a atènyer el cim
I definitivament comprendre en astoradora anagnòrisi
La irresoluble absurditat de tot plegat.

Recorda la por al darrer tenebrós desert revolt
De l'assalt de tant de boig arreu qui recula emfàtic
Als primitius impulsos dels més remots ahirs
Ahirs on tot a la pell hi és podrimener
I purulència de paràsit i brià
I de nafra i llúpia, i d'infecta butllofa.

Dissolt finalment el terrabastall darrer
Folla puerilitat d'una tempesta ambigua
També tu rere la conflagració de les rels
Pels colgats tresors als llots enganxifosos
Hi escorcollaves no pas sedec de vanes troballes
Com ara de joiells ni de lluents metalls
Ans d'escrits de pergamins fins ara secrets
Dels molt solemnes mes gens perspicaços oracles
De la trista antigor qui eixelada trontollava.

Descendires titubant i l'alleujament no arribà
Fins que la inclinació no et portà a l'indret segur

D’on abans no partires i ara romàs anònim
A la perifèria de l’ordinària festa cruel
On pretenen els irreflexius d’esplaiar-se
Pretenies mimètic tu mateix avesat al caos
D’escaient mesclar-t’hi i que així s’escolés l’anguniada estona
Abans admirat no et toqués nombre aleatori
Que se t’obrís l’abís on andròmina ordinària
Tu qui no insinuares oradura sinó molt lleugerament
(I d’ací que t’estalviessin) així mateix no hi tombessis
Objecte balder que l’estavellament llavors totalment xemicava.

):::(

62.(Amb claus implausibles se’ns baden opercles.)

Tots els qui ens morim/ Ens veiem incòlumes
Sobrevivents pòstums/ En amples paisatges
I això ens apaivaga/ Entre dolors crítics.

Pertot on fem cap/ Amb claus implausibles
Se’ns baden opercles/ D’estances hermètiques
Amb nits sense fi/ D’escenes pretèrites.

Ombres fantasmals/ Lívides hi petgen
Visatges afables/ Sense peus ni mans.

):::(

63. (Com salvavides als papers t’arrapes.)

Sol i enganyat, i encar mig despullat
Em veig sovint amargament llegint
Toms kurds, nipons o asteques a orques biblioteques
Eixint-ne fosc, pels tolls m’adreç vers el bosc
D’alts edificis: Fonts tots de greus desficis:
Grans hospitals, estacions fatals.

A les cruïlles bancs i xeringuilles
On autos s’estavellen i bòfies et crivellen.

I dic: Com tornaré? Qui en troba el bon carrer?
La pluja de la nit t’enxampa gens vestit
Perdies el vehicle i prou algun ventricle.

De la salut la cèdula duus en fossa gens crèdula
No t’han robats papers que no han trobats.
Almenys enguany ets l’estrany qui hi pertany.

):::(

64. (Et matarà el boig ganivet sobtat.)

Salt el taulell i desendoll l'alarma
Vaig regirant els mals de tants i tants
Tota mena de cucs — helmints i festucaris
Malparits — els fotien passar calvaris.

Nyaps a betzef amb noms recargolats
És clar iatrogènics i nosocomials.

Cap rancuniosa història — cascun dels criminals
Succintament absolts — (i proscrits els salvats).

Robant-la a l'hospital — la cèdula sanitària
Pels carrers plens de tolls i d'homes crus
Enlloc el vehicle — situació precària
Entre lladres malignes — l'errar aspre i confús.

Lúgubre enfora en pluja de so monosil·làbic
Cops d'ulls arreu estràbics — ans no et mari el xi ràbic.

):::(

65. (Esguardant ça enrere de parts ignotes l’horitzó.)

Contemplava en silenci com la pedra es transformava
En planta i la planta en animal i l’animal en pedra
I em demanava en què m’havia transformat
I em vaig mirar al mirall. I no hi era. No hi era.

Abscòs. Subtilitzat pel focs fatus d’un glaç encès
M'havia transformat en ànima en pena.

Ànima en pena enfonsada en l’enyor
Dels llargs silents quiets amples espais
On transformada en primitiva pedra
Casacuna de les xàldigues evocades
A la seua codolenca pell es transformava
En llambrant entusiàstica idea.

):::(

66. (Un homenàs.)

Se n’era un homenàs qui a cal barber perdia el nas

I son nas (qui era tot un senyor nas)
Se n'anava en bicicleta.

Romania ara l'homenàs sense nas
I cercava arreu son senyor nas.

Era un nas nassut, impressionant i boterut.
Àdhuc el nas del senyor nas de l'homenàs era un nas que era tot un senyor nas.

Un nas extraordinari que al cap del nas li creix un cap:
Cap cap com el cap d'aquell nas
Ni cap nas amb un nas com el nas d'aquell cap!

Mentrestant l'homenàs encar cercava el seu nas
I el nas de l'homenàs força infructuosament en cercava el seu, de nas.

Que què cercava el nas del nas de l'homenàs?
Home, no cercava re.
Ho havia trobat tot, i ho trobava tot força divertit:
Era tot un senyor nas volador.

Sos oronells eren ales (ales de nas)
I el nas del nas de l'homenàs s'enfilava al capdamunt dels arbres més alts.

Lla dalt se'n reia fortament dels fútils cercadors de nas
Ço és, se'n reia de l'homenàs sense nas i del nas de l'homenàs
Encar cercant pel món cascú son nas.

El trobaran? Tu què creus?

Tornarà mai la pau a la terra? Amb cada nas a ca seua?

):::(

67. (D’un dia qualsevol on feia de pastisser.)

Hom es deixondeix dejorn
I baixa a ficar el pa al forn
I adés aguaita el retorn
Dels clients qui prenen torn.

Pel carrer hi passen els bous
O s’hi esbalcen fort les pluges
I a la botiga les truges
S’hi fiquen a comprar ous.

I ara ve la vella Pura
Qui ens diu mentre fora trona
Que s’ha morta una altra dona:
Una altra fosca veïna
Qui menjava confitura
Sense pa ni margarina.

«—Serà que déu la punia
Per tanta golofreria.

És un déu qui mai no oblida
Botxí amb la destral ardida

Que tothom tramet a dida.»

):::(

68. (Un violí de Cremona
O tota tela no ha sinó una estona.)

L’antiquari Casimir
Em vol vendre un violí
M’he quedat com una mona:
Un violí de Cremona.

«—Val menys que buidar un limfoma»
Encar em diu fent-se el fi
L’antiquari Casimir.

«—Sàpigues però mesquí
Que és violí maleït:
El toques catorze mil
Vegades i ja has perit.

«És com qui es toca massa el pirulí
Al divan de l’iwan
(I ai el khatib l’hi pesca!)

«Se n’hauria d’haver estat d’espolsar’s la flesca

Fins que la dona no li fes la llesca.

«La dona sempre de pecat l'esca
(I ell espiant-la amb ull opalí
Com ella va fotent pels descosits:
Ultrasol·licitada hurí).»

«—Catorze mil — em dic astut
el tocaré tretze mil i ningú para al taüt!

«Tretze mil vegades Casimir
Anirem a Barcelona
A tocar-hi el violí
I no hi atrapem cap limfoma
Ni de dona cap verí.

Car tot i que hi hem fetes ballar les dones
Cada diumenge al dematí
no ens tocàvem pas el pirulí
Sinó cada lunedì
Cada martedì
Cada mercoledì
Cada giovedì
I cada venerdì.

Dissabte descansàvem divins
I els diumenges als dematins
Els tocàvem els violins
I les dones hi són afins
Nero nas
Nero nas
I s'hi grataven lo pelut cabàs.

«—Tens el cabàs ple de puces
Quan les calces t'arregusses

I a tothom qui bada li n’empapusses.»

«—Sabeu què Casimir?
Ja d’ençà del primordial ooze
Vull dir l’original merder
És sota les rodes d’un autobús
O altrament fet malbé
On ens vol no gens balbuç
L’ineluctable destí.

«Així que fem això
Ara us ho dic:
Que us el compri en Dominic
O en Valentí (o com es digui el sòmines
De la Pell de Xagrí).

«O us penseu que re no n’aprenguí
Dels llibres que em tocà llegir?»

):::(

i 69. (Volcans de por, fugir-ne fas.)

Els cràters conyencs de les estuprades
Pels abruptes cantons encar lactescents
Erupcions suspectes que si no t’esglaien

Et repel·leixen tot somorgollant-te en tristors.

Voldries, sense púguer-hi, eixugar allò
Torcar tanta de dolenteria marcada al cos
Delir-la toldre-la tondre-la extingir-la
Esborrar-ne la negror com en cul de cassola al foc.

Mes hi salten espurnes que cremen els ulls
Pirotècnia salvatge que et vol eixorbat
Agafa't als mànecs i fuig a batre el blat
Ets mula amical i no vols ball de bastons.

La pols de l'era t'hi rabeges avesadament
Veus rebullir-hi espiadimonis, te'n rius a forfollons.

):::(